

Rao Bahadur A. Rangasvami Aiyar :

Under Rule 76 of the Travancore Legislative Rules, I beg to lay on the table the following statement of expenditure authorised by the Government under Section 32 of Regulation II of 1108.

Demand.	Amount in Rs.	Particulars.
I. Public Works Depart. ment.	35,000	For the payment of the balance amount due for the purchase of a Grab Dredger for the Alleppey Port, etc.

President : The House will now proceed to consider the next item in the agenda for to-day.

LEGISLATIVE BUSINESS.**THE TRAVANCORE AGRICULTURISTS' RELIEF BILL.**

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : Sir, I beg to move that the Travancore Agriculturists' Relief Bill as passed by the Sri Mulam Assembly be taken into consideration.

Mr. K. George : I second it.

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : Sir, I am sure that at this time of the day it is quite unnecessary for any one to make an attempt to prove that the agriculturists are indebted or that the burden of their indebtedness is growing day by day since the last six or seven years. The agriculturist has always, perhaps been in debt but that need not cause any undue alarm ; for, all accounts of agricultural indebtedness presented have been presented without any reference to the assets. Particularly in Travancore many agricultural debtors are creditors too and part of the debts of the agriculturists must be due to agriculturists and therefore must necessarily form part of the assets of the agriculturists. The present time, however, is very peculiar, and the House is aware, there has been a phenomenal fall in the price of agricultural products and that fall has been continuing for the past six or seven years. Though there is a slight lifting up of the cloud it cannot be said that a decided turn for the better has been taken. The agriculturists, in normal times, were able to pay the interest on their debts and even portions of the principal, out of the moneys realised by the sale of their agricultural products. But owing to this unhappy fall in prices of agricultural products, the agriculturist began to feel difficulty in meeting the demands on him. The House need not be reminded that agriculture is the basis of all

[Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai.]

wealth here as elsewhere and certainly in Travancore where the bulk of the population follow the occupation of agriculture. Government took note of the fact and they appointed a committee last year to enquire into the whole problem and to make recommendations for the alleviation of the distress of agriculturists. The committee duly reported and the report was placed in this House and also in the Lower House for being discussed. In the light of the recommendations of the committee and in the light of the debates in both the Houses Government formulated their legislative proposals for relief in a Bill which was placed before the Assembly in April last. The Assembly passed the Bill with slight modifications, and the Bill as passed is now placed before this House for its concurrence. I shall now briefly explain the scheme of the Bill. Three methods of relief are proposed in the Bill. They are: (1) conciliation of debts, (2) reduction of interest on debts, and (3) concessions in the execution of decrees for debts.

I shall presently explain each of these three methods. But, before I do that, I must say to whom it is that these reliefs would be extended and in respect of what kinds of liabilities these relief measures would apply. The persons to whom the relief measures would apply must be determined by reference to the definition of the term "agriculturist" given in the Bill; for it is to the "agriculturists" that the measures apply. The definition of the term "agriculturist" is given in clause 2 (a) which is as follows:

"Agriculturist" means a person

- (i) who earns his livelihood mainly by agriculture and also is either an owner or a tenant of agricultural land in Travancore or a servant of such owner or tenant, or
- (ii) who earns his livelihood as a village menial paid in cash or in kind for work connected with agriculture; and every junior member who as such becomes jointly liable with the karanavan or manager who is an agriculturist for the purpose of making the debt incurred binding on the tarwad or joint Hindu family shall, for the purposes of such debt, be deemed to be an agriculturist under this Regulation even though he may otherwise be a non-agriculturist."

This definition must be particularly noted by the honourable members. It will be seen it is very comprehensive in import and there is no limitation proposed by the amount of income or the extent of property of the agriculturist or the volume of his debts. Practically every person who has something to do with agriculture is an agriculturist and therefore practically every person in Travancore will come within the definition of agriculturist. Then in regard to debts in respect to which relief is proposed, its ambit may be seen from the definition of the term 'debt' given in clause 2 (c) which is as follows:—

'Debt, means any liability of an agriculturist, due in cash or in kind secured or unsecured, payable under a decree or order of a Civil Court or otherwise, and whether mature or not, but shall not include—

- (i) any debt or other liability due to Our Government, or
- (ii) any land revenue or anything recoverable as an arrear of land revenue,"

And so on. Certain exceptions are given which may be perused. It will be seen that no limitation as to volume is proposed in order that any liability may become a "debt" within the purview of this Bill. Elsewhere such limitations are put. There is sometimes an upper limit and sometimes a lower limit also, say, for instance, that liabilities below Rs. 100 shall not be deemed a debt or say, those above Rs. 10,000 shall not be deemed a debt for purposes of relief. The House will notice that under this Bill every debt from rupee one to lakhs of rupees will come within the purview of this Bill. I draw the attention of this House to this fact rather early in order to impress on the House that the proposals of Government for relief are far-reaching. But they do not grudge their task as they are always conscious of the importance of agriculture to the State and the necessity for setting the agriculturists on their feet. I trust that this comprehensive nature of the proposals will be borne in mind by the honourable members when they try to examine and appraise the various proposals contained in this Bill.

Now I shall explain the first method of relief, namely conciliation of debts, provisions in regard to which are contained in Part II of the Bill. Conciliation is an amicable settlement between debtors and their creditors and amongst the creditors *inter se* towards the discharge of the debts. This may be seen from clause 3, sub-clause (1) which reads,

"Our Government may, for the purpose of amicable settlement between debtors and their creditors and among them *inter se* if there be more than one creditor of the same debtor, (hereinafter called Conciliation), establish "Debt Conciliation Boards."

This is conciliation which briefly is an adjustment of the debts of the debtor. The machinery proposed for bringing about this conciliation is a Board, which would consist of a single officer called Conciliation Officer. That may be seen from clause 3 (1) (d) of the Bill. Clause 3 (1) (a) provides a Board being established. Then clause 3 (1) (d) says :

"The Board shall consist of only one member (hereinafter called Conciliation Officer) who is either an officer or is appointed as an officer in the service of Government."

That is to say, this Board will consist of a Government official and there will be no non-official element. I draw attention to this because, as the House will remember, one of the criticisms levelled

[Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai.]

against the Board proposed by the A. D. R. Committee was that if the Board is to include non-officials also the board will not function properly and that therefore the Board should consist of only officials.

Mr. E. P. Varghese : May I know what were the recommendations of the A. D. R. Committee?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : The committee proposed three members for the Board, one of them being a Government officer.

Now the proposal in the Bill is that there should be only one person in the Board and that one person must be a Government officer. The function of the Board is to conciliate debts. The Board will bring together the debtor and all his creditors and propose to them various methods of settlement in view of the debts and assets of the debtor, the economic condition of the debtor and the creditor and such other things. Such is the nature of the function of the Board. This may be seen from clause 12. This clause lays down :—

“It shall be the function of the Board to propose and make conciliation of all the debts, (including a settlement as to the manner of fully discharging the debts) as between the debtor on the one hand and the creditor or creditors on the other, and as among the creditors *inter se*, if there are more creditors than one.”

In regard to the particulars of the amicable settlement itself and what factors should be taken into consideration in proposing the settlement it is very difficult to lay down any rigid rules of law. It must be left to a large extent to the individual judgment and discretion of the Conciliation Officer. Certain lines are, however, indicated in the Bill as a guide to the Conciliation Officer in these matters. Clause 13 indicates the matters to be taken into consideration. Clause 13 reads :

“In proposing and making the conciliation the Board may take into consideration the following *inter alia*, viz,.....”

Then various points are detailed. I need not read all that. Sub-clause (b) points to the amount of each debt and sub-clause (c) to the amount of interest already paid particularly after the commencement of the year 1105 x. E. This year, it should be noted is the commencement of the depression period. The ability and the economic condition of the debtor are important factors. Clause (j) deals with it and refers to “the needs of the debtor and the necessity for leaving as far as possible a margin of property for the debtor’s subsistence.” Now these are but general indications of the

points to be considered by the Board. But they are by no means exhaustive nor are those considerations compulsory on the Conciliation Officer.

Mr. G. Narayana Aiyar : In view of the high power given to the Conciliation Officer may I know what is the status of that officer to be appointed ?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : Government have not finally decided it.

Mr. G. Narayana Aiyar : Unless that position is definitely settled how can the Assembly or anybody else fully trust to the award given by the Conciliation Officer ?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : The award will not become effective unless accepted by the parties. Government will consider the question carefully and will appoint men of proper status. The officer has to be carefully chosen. He must be possessed of the proper temperament and judgment and must have aptitude to deal with human beings so that he may induce the parties to accept the settlement proposed.

Mr. G. Narayana Aiyar : May I know whether the House will be given an opportunity to discuss the propriety of appointing particular persons ?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : I cannot promise that. No, it is not at all likely. But the House will have opportunity of discussing it, I dare say when the Budget is discussed.

Sir, I had adverted to the various points to be considered by the Conciliation Officers and then.....

Mr. Komilezhathu Sankaran : May I know whether the Conciliation Officer would be given any direction as to the principles to be followed in the valuation ? Without valuing the assets you will not be able to adjust the debts.

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : He will have ample facilities. Even as a judicial officer deciding on the valuation of the assets, the Conciliation Officer also will decide.

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai (Municipal Councils) : Does the member think that in view of the fall in prices in the agricultural products the valuation officer will value the assets of the debtor proportionately ?

President : I realise the importance of this subject and the natural desire of the honourable members of this House to get the fullest elucidation of the very difficult points arising on this Bill. But I would, for the purpose of enabling the discussion to go on smoothly, request the honourable members not to put questions now. I am probably allowing the Law Member to reply and he

[President.]

will then answer all points raised. If all these questions are asked now, I think it will take an unduly long time to finish. But if there is any point that is urgent and arises out of any observation made I shall not stand in the way. But the questions on policy may be reserved for speeches and after the speeches the Law Member will deal with the matter and he or any other spokesmen on behalf of Government will elucidate it.

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : Sir, I was dealing with the various considerations which would weigh with the Conciliation Officer in proposing a conciliation. The House must have noticed that the payment of any interest made after the commencement of the year 1105 is particularly to be considered. That, as I said, is the beginning of the depression period as found by the A. D. R. Committee and therefore every Conciliation Officer would be taking into consideration the amount of any interest paid by the debtor after the commencement of the depression. In regard to the various methods of adjustment between the creditor and the debtor, they must be left to the free judgment of the Conciliation Officer. We cannot lay down any rigid rule. But certain methods are indicated in the Bill which are only illustrative rather than exhaustive. These methods are given in clause 15 which reads thus :—

"The manner of the conciliation shall be in the discretion of the Board and may for example"—(the House will notice the words 'may for example')—"be as follows :—(a) that the debtor pay the creditor or creditors forthwith, or within a time to be fixed by the Board, a lump sum in cash in full settlement of all the debts, the amount of such lump sum being fixed by the Board having regard to the facts enumerated in Section 13 and to the amount which the debtor may raise by mortgaging his entire properties to the State Land Mortgage Bank or to some such recognised institution."

This then is one method. Another method is in clause (b) which reads thus :—

"(b) that a portion, say one-fourth, of the assets of the debtor be left to the debtor free from all liability for his debts and the balance left to the creditor or creditors to be appropriated by them or to be sold and the sale proceeds distributed amongst them, it being also laid down how the property or the sale proceeds, as the case may be, shall be distributed amongst the creditors, if there are more creditors than one."

A third method is also laid down in clause (c). It is this :—

"(c) that the debtor pay either the entire amount of the debts, or a reduced amount in full settlement in instalments spread over a number of years to be fixed by the Board, the debtor giving security for the due payment of the instalments and it being provided that, if any instalment is defaulted, such instalment and interest thereon alone be recovered, but that, if three consecutive instalments are defaulted, the entire amount remaining due to be recovered".

Then there is also the provision to all clauses which is :—

"Provided that under no circumstances shall any reduction be made with respect to debts incurred after the date of the commencement of this Regulation except with the consent of the creditor."

These methods are laid down or rather indicated as illustrations to make the Conciliation Officer appreciate what the sort of thing is that he has to do, and not as any rigid rules within the four corners of which alone he should act. It will be quite competent to the Conciliation Officer to propose these or any other kind of adjustment.

Mr. S. Piraviperumal Pillai : May I know whether there is any provision in this Bill which guarantees payment of the conciliated amount by the Board from the Land Mortgage Bank?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : No, there is no provision to guarantee. It is expected or presumed that arrangements may be made for the conciliated amount being advanced by a Land Mortgage Bank or any such institutions. That is what is indicated in clause (a).

Mr. S. Piraviperumal Pillai : May I know why provision has not been made in this Bill to enable a debtor to guarantee payment from the Land Mortgage Bank?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : That is not within the scope of this Bill.

Mr. G. Narayana Aiyar : May I know whether Government will be a party to conciliation in case of big amounts that are due to Government?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : No.

Mr. G. Narayana Aiyar : How then will the Conciliation Officer be able to distribute the amount?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : The amounts due to Government are generally land revenue and in some cases there may be agricultural loan also. The amount of these will be ascertained by the Conciliation Officer if that becomes necessary.

Sir, various methods of conciliation such as those indicated in clause 15 will be proposed to the parties by the Conciliation Officer. The conciliation will become binding on the parties if all of them agree. If anyone of them dissents the whole thing is gone and the parties will be at liberty to pursue through normal remedies to enforce their legal rights. To lay down that if any party disagrees the whole proposal for conciliation must go may be undesirable and therefore it is provided in the Bill that some penalties must accrue if any party unfairly disagrees to the conciliation proposal. That is laid down in clauses 17 and 19 read together. It is laid down that even if the parties do not agree to the conciliation proposal it will

— Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai.]

be quite open to the Conciliation Officer to issue what is called a certificate as to what would be a fair settlement having regard to all the circumstances of the case. If a creditor brings a suit in regard to any debt covered by a certificate, the Court may, having regard to the certificate disallow costs or reduce the interest due from the year 1105. These are the important clauses. Clause 17 merely provides for the issue of the certificate. I need not read it. Clause 19 is however a very important clause and must be carefully studied by honourable members.

“If in respect of any debt covered by the certificate of the Board the creditor institutes a suit or makes an application (not being an application under Section 18) in any Civil Court, such Court, having regard to the certificate and the conduct of the parties in connection therewith, may in its discretion, disallow in whole or in part the costs of the suit or of the application, as the case may be, and may also, in its discretion, reduce the amount of the interest remaining due for the period from and after 1st Chingam 1105 up to the date of the decree or order or the application, as the case may be, by reducing the rate of interest to any rate which is not less than either one-half of the stipulated rate or four per cent. per annum whichever is higher.”

It is well known that the usual rate of interest is 12 per cent. and it will be noted therefore that if the creditor was not amenable to a fair conciliation as suggested by the Conciliation Officer and if a certificate has been issued by the Conciliation Officer showing what the fair conciliation is, the Court may reduce the interest by one-half and it may be reduced to 6 per cent. If the interest fixed by the contract was 10 per cent, then it may be reduced to 5 per cent. This interest reduction may be made to take effect from the 1st Chingam 1105. This is very significant because that date is the commencement of the depression as stated already. The effect then of the provision is that if a party unreasonably disagrees to any fair conciliation, the interest due to him from the commencement of the depression period may be cut down to one half or four per cent. and this cutting down may be made retrospectively.

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai: Is it not known that even under the existing law a creditor is not entitled to get more than Aravasi?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai: Yes, until the suit is filed, but not as regards the period after the suit is instituted. This clause, it must be noted, applies not merely to debts which are not subject of suits but also to decree debts. It will be interesting to those who take the view that interest should be cut down retrospectively from 1105, that even that is provided for in this Bill with this condition or limitation that the interest reduction will apply

only to that man who deserves, that is to say, who is presumably unable to pay his debt. There is however no provision that the interest should be reduced retrospectively in the case of every person indiscriminately, say, in the case of a person who is able to pay his debts. That distinction must be carefully noted. It has been a criticism in some quarters that no provision, whatever, has been made in the Bill for the reduction of interest that accrued during the depression period. To that, the reply is of course that in the case of those who deserve a reduction there is provision in the Bill. They have only to go to the Conciliation Officer and have their debts scaled down and if that is not agreed to by the creditors to get a certificate from the Board and produce it before the Court.

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai: Is there any penalty imposed upon the debtor if he is not able to act even according to the decisions of the Conciliation Officer?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai: No. None specifically. The Court will undoubtedly decree the full amount which may be executed against the debtor.

Sir, Mr. Paramesvaran Pillai speaks of "decisions" of the Conciliation Officer. Perhaps he has not fully caught the point. The conciliation proposed by the officer will take effect only if agreed to by the parties. If agreed to, the agreement becomes a decree of Court. But if any party disagrees, there can be no decree at all. The only thing that the Conciliation Officer can then do is to issue a certificate. This certificate is merely a record to say that the Board has considered such and such things and has proposed such and such settlements and that in such and such a manner the conciliation fell through. It does not contain any decree or order. This certificate may be taken into consideration by a Court. The Court is not bound by it. It merely considers the certificate and comes to its own judgment in regard to the reduction of interest and costs. That is what is provided for and contemplated in clause 19.

Mr. G. Narayana Aiyar: In view of the fact that the Munsiffs have got only jurisdiction to try cases the value of which comes to Rs. 2,000, and in case certificates which involve more than that amount, say a lakh of rupees are disposed of by the Munsiffs, shall we not be usurping the powers of the District Judges?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai: It is not the certificate that is executed. Certificate is merely a declaratory record. If there is agreement between the parties, that agreement would become a decree of Court. If there is an agreement for say Rs. 4,000 how can a Munsiff execute it? That apparently is the question. I need only say in reply that even now Munsiffs can execute such decrees. The decrees must be passed by the District Court, but may be executed by even a Munsiff.

Mr. G. Narayana Aiyar : In the provisions of this Bill the Munsiff's Court is given powers to pass a decree... ..

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai: No such power is given. The Court's decree will be on the debt and will be made by the appropriate Court only. The certificate will be considered by that appropriate Court, whichever that Court may be. The decree by the Court will be on the debt and not on the certificate which merely goes in as one item of consideration in the matter of interest and costs.

Now then, this is the general scheme of conciliation that is proposed in the Bill. A criticism is very often made, that if conciliation is such that it will not have effect unless all parties agree, then what is the use of this Conciliation Officer and the Conciliation Board, the penalty for disregard of the Board's proposals being but very light not being in any case more than a disallowance of costs of the suit or a reduction of interest. Again a criticism is very often made (and I think there is also an amendment to the effect) that there must be a universal scaling down of debts proportionate to the fall in the prices of the agricultural products and that otherwise there will be no relief. I shall deal with these. In regard to the general scaling down, proportioned to commodity prices, it may be good arithmetic but it will not be justice and would any case be opposed to public policy as it would shatter all credit. No society can exist under the present day conditions unless the rule of law is observed. When Travancore is in the process of being rapidly industrialised the written word between man and man, between party and party should be compelled to be respected. If anybody feels that the written word between man and man is not respected in this State and that the legislature will help the word being broken, then where is credit? And this exactly is the scaling down of debts, a violation of the contract between man and man. We should not tolerate it. It is not also justice between man and man to scale down the debts for the mere reason of a fall in commodity prices. The scaling down must be adjusted to the circumstances of each case and should not be compelled. Therefore the scaling down must come as a part of conciliation, and it is that that the Bill provides. Although conciliation is not binding, it may be induced to be accepted. One such inducement offered is a payment in cash, of the conciliated or scaled down debt. The Agricultural Debt Redemption Committee found that many creditors were willing to scale down their debts by even 50 per cent. if the balance of 50 per cent. be paid in cash. Thus a payment in cash is a permission to a conciliation being accepted by the creditor. For this cash payment there must be some bank to advance the scaled down or conciliated debt. The debt must necessarily be scaled down in many

cases, because the money that the Bank will advance must be within the limit of the present value of the assets of the debtor which it is presumed is not sufficient to pay the debts in full. Thus the inducement of cash payment will induce the conciliation to be agreed to by the parties. The merit of the Conciliation Officer will be in making the conciliation agreeable by means of persuasion, one kind of which is the cash payment. The importance therefore of the method of conciliation indicated in clause 15 (a) will thus be obvious. The methods indicated in clauses (b) and (c) also will act as effective inducements to the conciliation being accepted. These offer immediate and expeditious settlement which is much better and more paying than a recovery of money after long drawn proceeding taken through courts of law.

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai : May I know from the member whether the Conciliation Officer appointed will be able to assess the assets of all the debtors that appear before him for conciliation ?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : That will depend upon the local jurisdiction that is given to him.

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai : May I know whether it is open for either creditor or debtor to act in violation of the decisions arrived at by the Conciliation Officer on appeal in the Courts ?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : Nothing is binding on anybody unless he accepts it. There is no question of the violation of any decision. Conciliation will not be binding on anybody unless he fully and openly accepts it and agrees to the proposals of the Conciliation Officer. In regard to violation, the material point is whether the Bank will accept the valuation.

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai : May I know whether it is open to a party to back out of an agreement wherein the conduct of the Conciliation Officer is not satisfactory and if he has any objection to the conduct of the Conciliation Officer?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : He may.

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai : In that case will he be penalised ?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : The Court may take that into consideration.

Now, Sir, the conciliation then is a delicate thing and will become useful and effective only in the hands of proper men. We want men of the proper temperament and aptitude to perform the duties of Conciliation Officers. We want persons who can command respect in the community and whose words of advice will be respected by the people and who will, in short, be treated as a friend, philosopher and guide to the debtors as well as creditors, both of

[Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai.]

whom must be made to feel that they can look to him for guidance. If such men can be had, I believe that it is possible to make conciliation effective and bring complete relief to all the agriculturist debtors as also creditors, in this land.

Mr. E. P. Varghese: Are such men available among officers?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai: Presumably. So far about conciliation. Next, about the other two methods of relief. I shall not take much time to expound them. One is the reduction of future interest on existing debts and the limitation of interest on future debts. The maximum rate of interest hereafter recoverable will be 6 per cent. in respect of the existing debts due in money and 9 per cent. in the case of debts due in paddy. On future debts which are unsecured the maximum interest that will be allowed is 9 per cent. and in the case of secured debts 6 per cent. This may be seen from clauses 34, 35 and 36.

In regard to the third method namely concessions in regard to the execution of decrees, one concession that is given is laid down in clause 33 of the Bill. This provides in effect for money decrees being converted into instalment decrees, the instalment not to exceed 24 in number and the total period of the instalments not to exceed 12 years. This may no doubt have the appearance of delaying the rights of the creditor. But it is no new principle. The principle has already been recognised and accepted in the Civil Procedure Code, in which Order XX, Rule 11 lays down that,—

“Where and in so far as a decree is for the payment of money, the Court may for any sufficient reason at the time of passing the decree order that payment of the amount decreed shall be postponed or shall be made by instalments with or without interest notwithstanding anything contained in the contract under which the money is payable.”

So then even to-day the principle of recovery in instalments is recognised. All that is now proposed by clause 33 of the Bill is that the instalment payment may be ordered even after the passing of the decree. Another concession in the matter of the execution of decrees is in regard to the arrest of debtors. This is contained in clause 37 of the Bill which makes an amendment in Section 48 of the Civil Procedure Code. I have no doubt that the honourable members have read the clause. The effect of it is that every agricultural debtor would be free from arrest provided he has acted *bona fide* and has not got sufficient assets with which to discharge the debt. That again is a concession which the agriculturist will be glad to enjoy.

Mr. G. Narayana Aiyar : Supposing the subscriber of a chitty is an agriculturist and the starter of the chitty is a non-agriculturist. The subscriber may get the benefit or concession of paying the subscriptions distributed in various instalments. The starter of the chitty if he does not pay the amount as provided for in the Chitty Regulation before the next instalment is doubly deemed to be a defaulter. The Regulation provides that unless the amount was deposited in the Government Savings Banks he shall be a defaulter and shall not conduct the next instalment.

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : The instalment payment may not seriously prejudice the chitty foremen. It must be assumed also that the Court will not order instalment payments except in proper cases.

Mr. G. Narayana Aiyar : In the absence of express provision, how can it be ascertained whether a debtor is capable to pay or not?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : The parties will tell the Court and the Court will decide the matter.

Mr. G. Narayana Aiyar : Is there any provision for the valuation of the assets of the debtor?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : An express provision is not necessary. The assets will be valued if necessary.

Mr. S. Piraviperumal Pillai : May I know why in limiting the interest, bankers are not given a higher rate of interest in view of the risks they have to undergo?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : The Bill provides only for the reduction of future interest. The Banker can recover his principal amount at once and refuse to lend again if he is not satisfied with the rate of interest.

Mr. S. Piraviperumal Pillai : The Committee recommended a higher rate of interest to bankers.

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : That relates to the past interest on existing debts. But the Bill reduces only future interest.

Mr. S. Piraviperumal Pillai : About limiting interest on past debts, if the banker is not satisfied, should he not be allowed a higher rate of interest?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : Past interest is not limited or reduced?

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai : May I know whether there is any provision recommending the right of priority.

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : There is no special provision, and none is necessary.

The conciliation, in which alone the question may arise, is not binding on anybody unless he voluntarily agrees to it. If he is not

[Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai.]

satisfied with it, he need not agree to it. The only penalty that may follow is the possible reduction of interest and this will be made only by a Court.

Mr. E. P. Varghese : May I know what objection there is to reduce the interest from 1105, the Court decreeing only 6 per cent?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : That will be expropriation if the creditor was entitled to get more than 6 per cent. Deserving debtors would however get the reduction under clause 19.

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai : Has any distinction been made between the debt of agriculturist for agricultural purposes and the debt of agriculturists for non-agricultural purposes.

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : No. The debt of the agriculturist is the agricultural debt.

Mr. G. Narayana Aiyar : Is it possible for the layman to get loans for small amounts at this low rate of interest anywhere in Travancore?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : I think Mr. Narayana Aiyar will be able to answer that better than I.

I may however mention that one of the points that influenced the Committee in recommending a reduction of future interest was that the agriculturist may be kept above the possibility of borrowing.

Mr. G. Narayana Aiyar : Is it not advisable to fix a minimum amount?

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : It is inexpedient.

I have dealt with all the important provisions of the Bill and I trust that the general principles will be accepted by the House.

Mr. Kochikal P. Balakrishnan Tampi : Sir, under Standing Order 52, I wish to present a petition to the Council signed by 5 representatives of the chitty foremen of the State, representing that this measure is harmful to them and the subscribers of the chitties.

The petitioners pray that Section 33, Cl. 5 of the Chitty Regulation be repealed or suitably amended so as to harmonise with the provisions of the Agriculturists' Relief Bill and to avoid the risk of involuntary termination of their chitties which would entail great hardship to the subscribers as well as to the foreman, and your petitioners further pray that the chitty assets being primarily liable the subscribers be compelled to proceed against the chitty assets before proceeding against the person and property of the foreman.

Your humble petitioners pray, in conclusion, that in the discussion of the Agriculturists' Relief Bill in this House the above aspects be duly considered, that the interests of the vast body of chitty foremen in the State be duly safeguarded and protected.

The Secretary to the Council on the request of the President read the following petition:—

“.....Sheweth that the aforesaid Bill as passed in the Legislative Assembly, is highly injurious to the interests of a large body of chitty foremen throughout the State, that as it is all the chitty subscribers would come within the wide definition of ‘Agriculturists’ who are entitled to the beneficial provisions of the Bill regarding reduction of interest, conciliation and payment in easy instalments, spreading over a number of years, that, on the other hand, the foremen are not given any corresponding relief in the running of the chitty scheme which entirely depends on regular payment by subscribers, that the heavy statutory responsibility imposed on the foremen, has not in any manner been lightened, that no relief is given to them, as against the penal provisions of the Regulation, that the Bill therefore, if it were to be passed in its present form, would result in the entire ruin of the foremen, and eventually of the unpriized subscribers and they affect the economic stability of a large class of people, that ever since the commencement of the Debt Redemption movement, even those who are able to pay, have withheld payments, so that it has, even as it is, become impossible for the foremen to comply with the strict provisions of Section 33 Cl. 5 of the Chitty Regulation which provide that, in case the foremen fails to pay the whole prize money before the next instalment, the chitty shall be deemed to be terminated; that many of the existing chitties have already collapsed, and the foremen have become highly embarrassed, that few of them with pious hopes of speedy recovery of normal conditions are straining every nerve to avoid such a collapse as far as possible, that the demand for the payment of prize money in cash and that in a lump could not possibly be met by them, unless the subscribers from whom money is due to the foremen make their due payments in time; that, as it is, the result is that obligations have all become one sided, that, it would be highly inequitable therefore, to enforce Section 33 Cl. 5 of the Chitty Regulation any longer, that the chitty scheme being something like a partnership, and chitty documents its primary assets, it would be extremely unfair for one of the partners to be asked to pay cash to the other partners in a lump on appointed dates, keeping for himself chitty documents the face value of which has considerably fallen because of the several impediments thrown in the way of their realisation by this Bill, not to speak of the general fall in value of the chitty securities, and accordingly, your petitioners pray that Sec. 33 Cl. 5 of the Chitty Regulation be repealed or suitably amended so as to harmonise with the provisions of the Agriculturists’ Relief Bill and to avoid the risk of voluntary termination of their chitties which would entail great hardship to the subscribers as well as to the foremen, and your petitioners further pray that the chitty assets being primarily liable the subscribers be compelled to proceed against the chitty assets before proceeding against the person and property of the foreman.

Your humble petitioners pray, in conclusion, that in the discussion of the Agriculturists’ Relief Bill in this House, the above aspects be duly considered, that the interests of the vast body of Chitty foremen in the State be duly safeguarded and protected, and your petitioners as in duty bound will ever pray.”

Two more similar petitions were presented.

Mr. Kochikal P. Balakrishnan Tampi : Sir, I rise to a point of order. There are two other petitions presented. Each one of the members must say the purport of the petitions and the number of signatories.

Mr. N. Ramakrishna Pillai : The petition which I present is similar to the one just now read and signed by three persons.

Mr. M. N. Narayana Menon : Sir, I also have to present a similar petition.

President : You are bound to tell the House the number of signatories and the material allegations contained in it.

Mr. M. N. Narayana Menon : It is signed by Mr. M. N. Narayana Menon, member, Sri Chitra State Council and a few other chitty foremen whose names are at the bottom of the petition and speak of the grievances about their chitty affairs if the Agriculturists' Relief Bill is passed without re-codifying Chitty Regulation, Sections 34 and 35.

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai : Sir, I oppose the introduction of this Bill in this form. But, before I proceed further, I wish to warn this House from falling into any error of judgment in regard to my intentions. I do not want the House to take it that I am opposing the need for the removal of agricultural indebtedness in the State. I do fully realise that all debtors in the country, including the agriculturists, are hard hit by the prevailing depression and are unable to pay their debts. But, I feel no doubt that the Bill that is placed before us is productive of more harm than good. This Bill, if passed into law and allowed to be placed in our Statute Book, will undoubtedly have widespread, far-reaching and disastrous repercussions on the economic life of the people of this country. No doubt for sometime past public opinion in the country was being focussed upon the need for enacting a legislative measure to protect the debtors, particularly the agriculturists, who are admittedly immersed in indebtedness. A committee was asked to investigate the problem of debt redemption and when its report was discussed by the two Houses of the legislature a few months ago, it was thought that the various shades of opinion expressed at the debate would be duly borne in mind and considered by Government and a Bill that will afford the maximum benefit to the debtors without seriously prejudicing the rights of the creditors, would be introduced. But much to our surprise and greatly to our disappointment what we now find is that after all the mountain has brought forth a mouse. I may state at the very outset, without meaning

any disparagement to the learned mover of the Bill, that this Bill is one of the most scandalous and unsound piece of attempted legislation ever devised by the brain of man, and to use the words of the Law Member himself "no State worth the name of a State should pass such a law".

We have by this time heard a volume of conflicting views on this Bill. In many parts of the State public meetings have been held and numerous resolutions pointing out the utter inadequacy of the Bill have been passed. I myself am a recipient of the copies of several of such resolutions. When there is such pronounced public opinion against this Bill, when there is no common measure of consent or at least some moral unanimity, it becomes all the more incumbent on us, legislators, to consider carefully every provision therein. We must be very careful to see that in our endeavours to mitigate human suffering, we do not increase it. We certainly will be morally blameworthy if we pass this Bill without acquainting ourselves with the real implications of its various provisions.

I do not think any honourable member of this House, even if he be the biggest debtor, would like to be accused either by his contemporaries or by posterity of having been guilty in passing a measure with selfish motives. Let it not be said of any one of us, as it was said of the members of the Ceylon State Council by Mr. J. G. Walls, in his book, "British Folly—The lesson of Ceylon," that he attempted to place in the Statute Book a piece of legislation for his own benefit. Already the opinion is gaining ground in the country that this Bill is expressly devised by members of the legislature most of whom are themselves debtors who stand to benefit by its provisions.

President : Order, Order, such allegations give rise to embarrassment and I trust it will be avoided.

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai : According to the British standards of political integrity, members personally interested in a measure ought to abstain from voting.

Sir, if we examine the provisions of this Bill, we will find that we are consciously or unconsciously drifting into socialism. There is, no doubt, an under-current of socialistic principles running through the various provisions of this Bill. When once it is granted that no sanctity need be attached to solemn pledges and contracts, when it is once for all agreed that vested private rights could be seriously interfered with, by scaling down principal debts, reducing interests and all the rest of it, are we not, I ask, by this thin end of the wedge absorbing the modern doctrine of economic socialism, which the great Pandit Jawharlal Nehru in his Congress

[Mr. M. N. Paramesvaran Pillai.]

Presidential address has said is the "only key to the solution of the world's problems and of India's problems?" The only way of ending this poverty and the economic degradation of our agriculturists is through the inauguration of a scientific scheme of economic socialism. To my mind socialism alone seems to be the immediate panacea for the numerous economic ills that confront the State. But even as a first step towards socialism one cannot hail this Bill, for every one of its provisions, as I shall show by and by, is halting and highly defective, inasmuch as it does not aim to render any tangible benefit to the agriculturists. The Bill, no doubt, leads us to the tempting gates of socialism, but at the same time it prevents us from entering and enjoying the benefits of such an economic organisation. Is it not tantalizing? Sir, let us see how far these remarks are true and justifiable by an examination of the chief provisions of the Bill.

Although, in the preamble to the Bill, it is made clear that this piece of legislation is intended ostensibly to make provisions only for the relief of agricultural indebtedness in the country, we find that in reality the author of the Bill has transgressed the real object of this legislation and has attempted to bring within its ambit and operation all people in the land and all manner of debts, except those due to Government either as arrears of land revenue or as agricultural loans or loans taken from the Land Mortgage Bank. The definitions contained in clause 2 (a), (b) & (c) of the term "Agriculturist," "Agriculture," and "Debt" are so elastic, wide and comprehensive that I can say, without any fear of contradiction, that there will be no one in the State who will not come within the operative provisions of the Bill.

Mr. E. P. Varghese: What is the objection of the member in including them also?

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai: That is what I am going to say. Will there be, I seriously ask, a single soul in this land which will not come under one or other of the classifications or enumerations contained in clause 2 (a) (i)? Under the first two categories most of the high paid officers in the State, including even the Head of the Administration, merchants, vakils and those following similar avocations in life can safely come in for protection. The expression "servant of an owner or tenant of agricultural land" is also equally vague that all employees such as clerks, cooks, barbers, washermen and all attendants in the household or office of an owner or tenant of agricultural land could be included as agriculturists for the purpose of this Bill. If that is not sufficient, clause (2) (a) (ii) will supplement the scope of the definitions by including all village menials such as carpenters, smiths, Kanians, Pulayas,

Paraiahs and such others. It also includes every member of a joint Hindu family or Marumakkathayam family, whether he be really an agriculturist or not, provided he is liable jointly with an agriculturist for any debt of that agriculturist. If there is any further lacuna in this definition, that also is set at right by the provisions of clause 2 (b), under which those who keep or breed live-stock, for instance a few cows or bulls, poultry, a few fowls, or bees, or cultivate fruits or vegetables—in every house in Travancore you will find a few plantains and one or two cucumber plants, snake-gourd plants or some variety of cabbages—will be regarded as agriculturists deserving protection under this Bill. Sir, I would not have been in the least surprised even if the learned Law Member had taken into his head to include those who have got mosquitoes and flies in their houses in the definition of the term “agriculturist”.

Then again the scope of the Bill is not restricted to mere agricultural debts alone. Every kind of debt, irrespective of the fact whether it is borrowed purely for agricultural purposes or for non-agricultural purposes such as marriages, putting up costly buildings including theatres, higher education including foreign studies, luxuries including motor cars and speculations like lotteries and litigation, is sought to be brought within the purview of this Bill. The Bill also makes no distinction between secured and unsecured debts for the purposes of conciliation. Even the insolvency and bankruptcy laws existing all over the world recognise the right of priority vested in a secured creditor. The absence of any provision recognising the priority of secured over unsecured creditors is startling and it offends against the law of property.

Sir, all this is not the real intention. The Bill is framed by the Law Member to legislate only for genuine agriculturists and is meant to exclude from its operation all non-agriculturists. But if the definitions in the Bill are to be retained as they are, I do not find any efficacy in calling this Bill “The Travancore Agriculturists' Relief Bill”. It would be better and proper to style it “The Travancore Debtors' Relief Bill”. The real object should be to make provisions in relief of agricultural indebtedness by means of conciliating such debts as are borrowed purely for agricultural purposes. All other debts of the agriculturists, for instance debts borrowed for speculative or trade purposes, for educating their children in England or some other European countries or for purchasing motor cars or those borrowed and squandered in brothel houses and taverns, should be excluded from the Bill. No clear distinction has been made in this Bill between debts borrowed solely for agricultural purposes and all the other debts of the agriculturists. The second class of debts should strictly have no place within the purview of this Bill and should be excluded.

[Mr. M. N. Paramesvaran Pillai.]

Sir, there is clear indication in the Bill itself that the intention of the learned mover is not to afford benefit to the real agriculturists. The total exclusion of all arrears of land revenue, agricultural loans and loans borrowed from the Land Mortgage Bank from the ambit of this Bill is without any justification. These debts, unlike other debts, are obviously incurred for agricultural purposes alone. If the helping hand is not to be extended to those who have such liabilities, this Bill cannot achieve its true object in ameliorating the condition of the agriculturists.

This Bill is not going to be of any benefit either to the debtor or to the creditor. The Debt Conciliation Boards that may be constituted after the passing of this Bill will not be able to really accomplish any substantial results tending towards the happiness and prosperity of the debtors and creditors in the country. Unlike in British India where we have got the Sowcars, Pathans or Marwaris, there are no distinct classes like money lenders in Travancore.

Mr. E. P. Varghese : What about Hundi merchants ?

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai : They can be counted on one's fingers' ends.

All are practically debtors as well as creditors. Consequently there will be no limit to the number of petitions that may be filed before the Conciliation Board, for every debtor will naturally regard it as advantageous to him to move the Board for the conciliation of all his debts. He can by doing so arrest the progress of all proceedings against him in Civil Courts. So, what is really going to happen is that these Boards will hardly find time to dispose of the numerous petitions that may be filed before them with the dire consequence that delays before the Conciliation Boards will soon become more proverbial than even the laws delays in Civil Courts.

Then again, when a petition for conciliation is filed, the Board has to follow the procedure laid down in the Civil Procedure Code for investigation of claims and disputes. In the case of the debtors, very often it is not one debt that the Board has to investigate or decide. It will have to consider several debts numbering sometimes to hundreds and more. The enquiry provided under clause 13 of the Bill is more elaborate and cumbersome than the one ordinarily prescribed for the Civil Courts. A mere enquiry under clause 13 in regard to the ability of the debtor to pay and the availability of the assets out of which the debts may be realised, may itself take years. For instance, in order to ascertain the capacity and means of a debtor, it may very often be found necessary to launch an investigation into the capacity and means of all his debtors and their

debtors in turn and in that manner investigation will have to be proceeded with as a never ending affair and the matter may not be fairly and thoroughly investigated and decided with satisfaction within the short time of 6 or 9 months.

The arbitrary and autocratic powers conferred on the Board under clauses 14, 15 and 23 are dangerous and may lead to serious abuses and result in corruption. The conciliation is said to be a voluntary affair and it is said that if the parties do not agree to the conciliation proposed, they are not bound by it and are quite free to pursue the usual remedies open to them by resorting to Civil Courts. Any legislation which leaves the parties thus to the option of pursuing the remedies they like, will not be a success and nothing tangible and nothing substantial will be achieved by that. After all, the investigation by the Board, if the parties are again left to the option of fighting out their rights in a different form, will only lead to multiplicity of proceedings and waste of public time and money, which, it should be the object of every legislation to prevent. Instead of providing such cumbersome procedure and following such dilatory methods of conciliation, why not we make a provision that hence forward for a period of 5 or 6 years debts shall be treated as fully discharged, if 65 per cent. of the principal with interest thereon at 6 per cent. is paid? That will really afford immediate protection and benefit to the debtors. Instead of adopting some such extraordinary remedies, what is the use of driving pell mell, like cattle, all the debtors in the country before the Conciliation Board? Even if conciliation agreements are successfully arrived at, how are the debtors to be redeemed? The Board may pass awards scaling down principal and reducing interests, but how will the debtor find money to pay even this amount so long as he is not able to get any margin of profit from his lands?

There is another serious danger which the Government and the legislators have to consider in connection with this matter. The establishment of Conciliation Boards together with the necessary staff in every taluk will immediately involve the Government in a large expenditure aggregating to several lakhs. Besides that, the Government will also lose almost all its revenue which it now derives from court fees; for every petition to be filed before the Board need be taxed only with half a rupee stamp. The court fee has to be paid by the creditors only on the amounts fixed by the Board in its award and that too only at the time of execution. For some years the Government revenue under "income tax" will also be considerably affected. There is the possibility of the Civil Courts also claiming more hands for assisting them in the execution of the awards passed by the Conciliation Boards.

[Mr. M. N. Paramesvaran Pillai.]

Sir, Part III of the Bill contains provisions for the payment of debts in easy instalments and the reduction of the rate of interest. But the provisions regarding interest contained in clauses 34 and 35 are made applicable only for a period of 3 years from the date of the commencement of this Regulation and in respect of two classes of debts *viz.*, (1) those borrowed before the commencement of the Regulation and are in existence on the date of it and (2) those incurred subsequent to the passing of the Regulation. These provisions cannot therefore afford adequate relief to the suffering agriculturists.

Mr. Kochikal P. Balakrishnan Tampi: Is the honourable member speaking for debtors or creditors?

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai: I am speaking for both. This is not a Court.

The Agricultural Debt Redemption Committee has reported that the burden of agricultural debt is largely the burden of accumulated arrears of interest. No scheme for the amelioration of the agriculturists will, therefore, be adequate if it does not include a reduction of the existing rate of interest yet remaining unpaid on past transactions during the period of depression which is admitted to have commenced somewhere about the beginning of 1105.

Sir, if the interest for the period at least from 1108 is not reduced, this Bill is not going to render any substantial good to the agriculturists. The attempt to reduce the rates of interest retrospectively from 1105 has been characterised by the Law Member as "expropriation, unrepentent, unalloyed and unabashed".

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai: May I know from the member where was it stated?

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai: Not in this House but elsewhere.

Mr. S. Piraviperumal Pillai: Sir, on a point of order. Sir, I wish to know whether we can quote from the proceedings of the Assembly and thus from a speech made by the Law Member in that House?

President: Generally, when there are two Houses of Legislature references are made not specifically to debates and proceedings of the other House as such. But quotations are permissible as made in another place.

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai: We have heard various objections being urged against such a step for reduction of interest from 1105 but a close scrutiny will convince any one that these

objections ought not to prevail. The main objection is that we will be substantially interfering with contractual obligations and vested private rights if we attempt to give retrospective effect to the provisions contained in this part of the Bill. There is no logic or sanctity in such an argument. In the first place, may I ask whether we are not by this piece of legislation seriously and substantially interfering with vested private rights, practically setting at naught all individual contracts and legal obligations arising therefrom and nullifying solemn decrees and orders of courts, obtained, very often at considerable expense of time and money? If in the manner of conciliation serious inroads could be allowed into the domain of private rights and solemn contracts, by scaling down the principal debt and by making provision for the limitation of the arrest of agriculturists, I do not see any force in the contention that so far as past interest on debts is concerned no reduction should be allowed.

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : Does conciliation take effect with the consent of parties?

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai : The parties can only consent to have the claims and disputes settled by conciliation. But with regard to the details or the decision of the Board they may not agree, if they find anything objectionable.

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : Sir, on a personal explanation.

President : Order. Order, This is not a matter for personal explanations.

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai : So I do not see any force in the point of the Law Member's argument. A legislative measure may be given retrospective operation, if the situation necessitates such a step. Extraordinary situation demands extraordinary remedies. Sir, I do not think that any one will seriously controvert me when I say that on account of economic depression which has brought about a phenomenal fall in the commodity prices since 1105, the debtors have been practically rendered unable to discharge either their debts or the interests thereon. It is contended by some that persons who borrowed debts after 1105 have done so with open eyes and as such they do not deserve help. But they forget one fact and that is that this depression did not set its foot all on a sudden in 1105. We doubt that it showed its dismal face in the horizon somewhere about the early part of 1105 and nobody could then forestall how dark it would grow. The present depression has been the result of several years of continued disturbance in the economic life of the people. If on the ground of the increase in the purchasing value of money since 1105, principal debts could be scaled down, why not the same principle be applied with equal

[Mr. M. N. Paramesvaran Pillai.]

force in reducing the rate of interest? Sir, no convincing reason can be advanced against the plea for the reduction of interest retrospectively from 1105 or 1108.

Sir, in this connection, I wish to emphasise one point which I stressed also in the course of the debate on the Report of the Agricultural Debt Redemption Committee and that is the urgent need for the amendment of Section 31 of the Civil Procedure Code relating to interest. This Section has been the ruin of many a debtor in the country. Formerly only interest up to *Aravasi* could be realised on a loan till the date of decree and after decree no interest above 6 per cent. and in excess of half the principal debt was allowed. But now on account of the existence of the provisions of Section 31 the debtor's back is broken with the burden of accumulated interest. He has now to pay interest on the principal at the rate of 12 per cent. up to *Aravasi* for the period up to the date of suit and after suit at 12 per cent. even above the principal and after decree at 9 per cent. on the aggregate amounting up to the aggregate. Is not the Law Member aware of these provisions and if so, what remedy does he propose to check these usurious rates of interest?

Provisions of Part IV of the Bill are also not satisfactory. They are not going to help the agriculturists very much. The enquiry under the new clause 48 A (1) is no doubt going to be as costly and troublesome as the proceedings before the Conciliation Board. All such proceedings under this Bill are hereafter going to fully engage the agriculturists and I am afraid, they will have very little time to attend to the cultivation and improvement of their lands. The retention of a provision like the one contained in clause 48 A (1) (c) is really harmful in as much as it gives the creditor an handle to insist upon the debtor in every case to enter into an express statement in writing that he is not an agriculturist. When there is such a provision, how can the agriculturist debtor get the benefit of the provisions regarding exemption from arrest.

Sir, I have thus briefly pointed out how this Bill falls short of our expectation and how far its provisions are impracticable and thoroughly inadequate to meet the present situation in the country. I hope this House will not be carried away by any feeling aroused by any solicitous enquiries from any quarters and rush through this piece of legislation which, in my humble opinion, the moment we pass into law, will bring serious economic and political disaster in the country. The result of the measure will be that the economic equilibrium in the country will be upset, mutual distrust will be increased, the internal and external credit of the country will be

shaken, every business in the country, its trade, commerce and industry will be paralysed and those who expect that a millenium is going to dawn will be hopelessly disappointed. This Bill is a mere eye-wash. Let us not be tricked into foolery in passing the Bill in this form. Even if this Bill is passed, I am sure there will be nothing for Government to wax eloquent over the achievement. The only achievement which Government can boast of when this Bill is passed into law is their success in depicting the self-respecting agriculturist of Travancore before the world as a fallen and despicable being, having no status and credit.

Mr. E. P. Varghese : Is it the member's opinion that no relief is necessary?

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai : Sir, I have already stated at the very outset that there is imminent need for relieving the indebtedness in the country.

Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai : Is it the members' view that, if all debts are scaled down to 65 per cent. that will advance the credit, externally and internally, of the State?

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai : That will not shake the credit to the extent to which the Bill would otherwise have the effect of affecting the country's credit. It is my strong and firm conviction that this Bill, as it stands, is not going to afford any real relief to the debtors. This Bill may, therefore, be safely dropped and in its place another simple and more useful piece of legislation may be introduced. Such a Bill should attempt to bring within its ambit all debtors in the country, for it is not merely the agriculturist debtor alone who stands in need of protection. Merchants and other classes of people who depend on the agriculturists for their prosperity should also get relief under the measure. Instead of "the Travancore Agriculturists' Relief Bill" it should be styled the "Travancore Debtors' Relief Bill". Another necessary provision which the Bill should contain is that no interest above 6 per cent. shall be allowed on any debt either past or future. There should also be another provision in the Bill, *viz.*, that all existing debts shall be treated as fully discharged if 65 per cent. of the principal together with interest therefor at 6 per cent. is paid within a definite time. Such provisions will surely afford immediate protection to all the debtors. Extraordinary situations like the present should be met by extraordinary remedies. Facilities may be provided to the debtors for paying their debts in the above manner by enlarging the scope of the State Land Mortgage Bank or by establishing Co-operative Land Mortgage Banks and by raising debentures at 3 or 3½ per cent. interest redeemable after 10 or 15 years. Several of the creditors including banks would be willing to accept such bonds in lieu of cash and subscribe for the debentures substantially. Thus the real problem of indebtedness can be successfully and satisfactorily solved to the advantage of both the debtors and the creditors.

President : Debates between honourable members should not take place during these observations. Questions that are necessary may be put, but honourable members when they want to express their opinions may reserve them for their own speeches.

Mr. Tariatu Kunjitommen : സർ, ഞാൻ ഈ ബില്ലിന്റെ തത്വത്തെ അനുകൂലിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ തത്വസാധ്യത്തിന് പര്യാപ്തമായ വ്യവസ്ഥകളൊന്നും ഈ ബില്ലിൽ കാണുന്നില്ല. എങ്കിലും ഇത് ഒന്നുമില്ലാത്തതായ് ദേവമെന്നു പറയാം. കാർഷികഗുണനവാരണത്തിനായി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ ബില്ലിൽ കർഷകരുടെ ഗുണബാല്യതപരിഹാരത്തിനാവശ്യമായ യാതൊരുപാധികളും കാണുന്നില്ലെന്നു പറയേണ്ടിവന്നതിൽ വളരെ സങ്കടമുണ്ട്. എന്നാൽ സ്വല്പം ആശ്വാസം ഇതാൽ ഇല്ലാതല്ല. അതായത് ഗുണബാധിതരായി കഷ്ടപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന ന്യായസ്ഥന്മാരായ ആളുകളെ ഈ ബില്ലു സിദ്ധർജയലാൽ പിടിച്ചടയ്ക്കുന്നതിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്.

Mr. J. John Kattakayam : ആ രക്ഷ, തോന്നിയവാസം കാണിക്കുന്ന ഒരു നയമായിപ്പോകാൻ തുലികത്തുവിലല്ലയോ ഇരിക്കുന്നത്?

Mr. Tariatu Kunjitommen : ന്യായസ്ഥന്മാരായ കർഷകർ എന്നു വിശേഷണം ഞാൻ ചേർത്തതു അതുകൊണ്ടാണ്. കടം വാട്ടണമെന്നു ആവശ്യമുള്ളവർക്ക് തന്റെ കഴിവുകളെ കോടതികൾ മുന്പാകെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്ന പക്ഷം അവനെ ജയിലിൽ വയ്ക്കുന്നതല്ല. അങ്ങനെ വാചാരിക്കുന്നവരെപ്പറ്റിയാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത്.

Mr. J. John Kattakayam : ഒരു കടക്കാരന് തനിക്കുള്ള കഴിവുകളെല്ലാമെന്നു വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ വളരെ വിഷമിക്കേണ്ടി. പരികയാല്ലയോ?

Mr. Tariatu Kunjitommen : എന്നാലും അതുകൊണ്ടു അല്പം ആശ്വാസം ആ മനുഷ്യനു ലഭിക്കുമല്ലോ.

മറ്റൊരാൾക്കും കൊടുത്തുതീർക്കേണ്ട കടം പത്രങ്ങളുവർഷങ്ങൾ കൊണ്ടു അടച്ചു തീർക്കുന്നതിലേക്ക് വേണ്ട നടപടികൾ നടത്താൻ സിവിൽ കോടതിക്കധികാരം കൊടുക്കുന്ന ഒരു വകുപ്പുണ്ടെന്നുള്ളതാണ്. ഇങ്ങനെ ഈ ബില്ലുകൊണ്ടു കർഷകർക്ക് സ്വല്പമായ ആശ്വാസം ലഭിക്കുന്നുണ്ടെന്നിരിക്കുന്നാലും ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വിലക്കുറവുനിമിത്തം കഷ്ടപ്പെടുന്ന കർഷകരുടെ കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കു പറയത്തക്ക നിവർത്തിമാർഗ്ഗം ഈ ബില്ലുകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ ബില്ലുകൊണ്ടു കർഷകർക്കു ഇന്നു നേരിട്ടിരിക്കുന്ന ക്ഷീണത്തിനു യാതൊരു ശമനവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. എന്നിരിക്കുന്നാലും, പട്ടിണികൊണ്ടു വലഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരുവനു, ആഹാര

ത്തിനു പകരം പച്ചവെള്ളമെങ്കിലും കൊടുക്കുന്നതായാൽ അവൻ അതു കടിച്ചുകൊണ്ട് ആയുസ്സ് കരകൂടി നീട്ടിക്കൊണ്ടു പോകാമല്ലോ എന്നു ശ്ലാഘിക്കുന്നതുപോലെ കുറെ 'കാലം' കിട്ടുമല്ലോ എന്നു കർഷകർക്കും ആ ശ്ലാഘിക്കാൻകഴിയും. കാലം പോലെ ഒരു നല്ല ഗുരു വേറെയില്ല. കാലംകുറെ ചെല്ലുമ്പോൾ ഈ ബില്ലിന്റെ നടത്തിപ്പിൽ വന്നുചേരുന്ന പോരായ്മകളെന്തെല്ലാമെന്നു ഗവണ്മെന്റിനുതന്നെ ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു വേണ്ടപരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങൾചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നില്ല. ഇതിലേക്കു വേണ്ട രക്ഷാവ്യവസ്ഥകൾ ഗവണ്മെന്റു ഉടനടി നടപ്പിൽവരുത്തുമോ എന്നുള്ള കാര്യം വളരെ സംശയമായിരിക്കയാൽ ഇതെങ്കിലും നടപ്പിൽവരുത്തേണം പ്രതീക്ഷിക്കുകയെ തരമുള്ളു.

റാഷിച്ചു പണത്തേക്കാൾ വലിയ ഒരു സംഖ്യയാണ് ഇപ്പോൾ കൊടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. ന്യായമായ പലിശകൊണ്ടല്ല ഈ തുക കൂടിയിരിക്കുന്നത്. റാഷിച്ച മുതൽതന്നെ, ഇന്നത്തെ പണത്തിന്റെ വിലവർദ്ധനവിനെ താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുമ്പോൾ കൊടുക്കുന്നത് ശരിയല്ല. അതിനാൽ മുതലിലും പലിശയിലും കുറവുചെയ്തു കർഷകരെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ ഈ ബില്ലിൽ വരുത്തേണ്ടതാണ്. ഋണബാധിതരായ കർഷകർക്ക് എന്തെങ്കിലും ഒരു ഓക്ഷിണ്യം ചെയ്യണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിച്ചിട്ടില്ല. പണമെന്നു പറയുന്നത് ഒരു ആഹാരസാധനമല്ല. ഒന്നിനു പത്തായി വിലയുന്ന ഒരുധാന്യവുമല്ല അത്. പണം, ക്രയവിക്രയങ്ങൾക്കുള്ള ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥൻ മാത്രം. അതിനു ഒരു വിലയുണ്ട്. അതിന് 'purchasing power' ഉണ്ട്. ഇന്ന് അതു വളരെ കൂടിയിരിക്കുകയാണ്. ൧൦൦ രൂപകൊണ്ടു വാങ്ങിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഭൂമി ഇന്നു ൭൦൦ രൂപകൊണ്ടു വാങ്ങിക്കാൻ കഴിയുന്നു. ഈ പണപ്രാപ്തിയെ പർച്ചേസിംഗ് പവറുവരിനെക്കുറിച്ചും പലിശവർദ്ധനവിനെക്കുറിച്ചും ആണു കർഷകജനങ്ങൾ പരാതിപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഇതുരണ്ടും സ്വല്പമെങ്കിലും ഗൗനിക്കണമെന്നുള്ള മുറവിളി രാജ്യമാസകലം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഗവണ്മെന്റു വേണ്ടപോലെ ഗൗനിച്ചുകാണാത്തത് കഷ്ടാൽകഷ്ടതരമെന്നു പറയേണ്ടതുണ്ട്. ഇപ്പോൾ എല്ലാ സാധനങ്ങൾക്കും വില കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഏകദേശം രണ്ടുലക്ഷം രൂപ ഗവണ്മെന്റിനു കയറുമതിത്തീരുവയിൽ നിന്നും കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കരുമുള്ളകിന് ഇപ്പോൾ ആറിലൊന്നായി വിലകുറഞ്ഞു. പുൽത്തൈലത്തിന്റെ വില മുപ്പതിൽ പത്തുണ്ടായികുറഞ്ഞു. അതുപോലെ നാളികേരത്തിനും നെല്പിന്നും വിലക്കുറവ് ഉണ്ട്. ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു വിലകുറഞ്ഞു എന്നു പറഞ്ഞാൽ പണത്തിന്റെ വിലകൂടി എന്നാണല്ലോ അതിന്റെ അർത്ഥം. ആ നിലക്കു മുതലിൽ ഒരംശം കുറച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ എന്താണു തരക്കേടുള്ളത്?

[Mr. Tariatu Kunjitommen.]

കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ ചെയ്തുവെച്ചിരിക്കുന്ന വ്യവസ്ഥകളെ ലംഘിക്കരുതെന്ന് ഗവണ്മെന്റിന് ഉദ്ദേശം ഉള്ളതായി ലാമെമ്പർ പറയുന്നത് കേട്ടു. എന്നാൽ വ്യവസ്ഥകൾ മനുഷ്യക്കാണ്; അല്ലാതെ വ്യവസ്ഥകൾക്കല്ലാ മനുഷ്യർ. വ്യവസ്ഥകളുടെ സീമകളെക്കൊണ്ടുതന്നെ ഭരണം നടത്തിപ്പോരുന്ന മഹാസാമ്രാജ്യങ്ങൾതന്നെ ഈ നില വന്നപ്പോൾ യുദ്ധക്കടങ്ങുക മറ്റും പലിശ മാത്രമല്ല, മുതൽപോലും ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ വ്യവസ്ഥ എർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

M. J. John Kattakayam : ഇങ്ങനെ പലിശയും മുതലും ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ വ്യവസ്ഥചെയ്തുകൊണ്ട് ആ സാമ്രാജ്യങ്ങളുടെ ക്രഡിറ്ററിന വല്ല ഹാനിയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?

Mr. Tariatu Kunjitommen : ക്രഡിറ്റർ നശിച്ചതായി എനിക്കറിവില്ല.

ഇങ്ങനെയാണ്, ഭോകത്തിൽ പരിഷ്കൃതജനസമുദായങ്ങളുടെ ഇടയിൽ—സാമ്രാജ്യങ്ങളുടെ ഇടയിൽപ്പോലും—പരസ്പരം നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ. ഈ രാജ്യത്തെ സ്വല്പ ഐശ്വര്യങ്ങളുടേയും അസ്ഥിവാദമായ കർഷാർ സാമ്പത്തികായുധതന്ത്രവും ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വിലക്കുറവുനിമിത്തം പീഡിതരായിത്തീർന്ന ഒരു ജനസഞ്ചയം ഞങ്ങളെ ഇതിൽനിന്നും എങ്ങിനെയെങ്കിലും സംരക്ഷിക്കണം എന്നു ഗവണ്മെന്റിനോട് മുറവിളി കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അവർ അല്പമെങ്കിലും രക്ഷനൽകാത്ത ഒരു ബില്ലു് ഗവണ്മെന്റ് കൊണ്ടുവന്നത് പരിതാപകരമായിപ്പോയി എന്നു പറയാതിരിക്കുവാൻ തരമില്ല. കർഷകരിൽനിന്നും പല തരത്തിലായ ഗവണ്മെന്റിന് വൻപിച്ച ആദായങ്ങൾ കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. കയറുമതി ഒരിനത്തിൽതന്നെ ൪൦ ലക്ഷത്തോളം രൂപാ ഗവണ്മെന്റിന് ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിൽവെച്ച് ഈ രാജ്യം വിസ്തീർണ്ണതയിൽ പതിനാറാമത്തും ജനസംഖ്യയിൽ മൂന്നാമത്തേതും മുതലെടുപ്പിൽ നാലാമത്തേതുമാകുന്നു. വിസ്തീർണ്ണത്തിൽ പതിനാറാമതായി നിൽക്കുന്ന ഈ രാജ്യത്തിന് മുതലെടുപ്പിൽ നാലാമത്തെ സ്ഥാനം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ എന്തുമാത്രം നികുതി ജനങ്ങൾ കൊടുക്കണം? ഇവിടത്തെ ഭൂനികുതി, ബ്രിട്ടീഷ് ഇൻഡ്യയിലേയും കൊച്ചിയിലേയുംകാൾ അല്പം കുറവാണെന്നു പറയും. ഒരേക്കർ ഭൂമിക്കു കൊടുത്തുവരുന്ന നികുതി ഏകദേശം രണ്ട് രണ്ടര രൂപയാണ്. ഇതിലുപരി അവിടെ വിളയുന്ന ചുക്ക്, കുരുമുളക് മുതലായ സാധനങ്ങൾക്ക് പതിനഞ്ചോ പതി

നേട്ടോ രൂപ കയറുമതിത്തീരുവ രൂപേണ കരമായും കൊടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഈ നികുതിഭാരംകൊണ്ട് കർഷകർ വലയുന്നു. വൈദ്യന്മാർ, ചൈതീകന്മാർ, വക്കീലന്മാർ മുതലായവർ കർഷകരുടെ അഭിവൃദ്ധിയെ ആശ്രയിച്ചാണ് കഴിയുന്നത്. അങ്ങനെ രാജ്യത്തെ ഐശ്വര്യം കർഷകർക്കിടയിൽ ആറാടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കർഷകജനങ്ങൾ മാറത്തീർച്ചയാണ്. ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കണമെന്നു മുറവിളിക്കുകയും ഡെപ്യൂട്ടേഷൻ പോയ്മറും ഗവണ്മെന്റിനെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ രക്ഷക്കണെന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ടുവന്ന ബില്ലിന്റെ രൂപം പുരുക്കം ചില ഉത്തമർണ്ണന്മാരുടെ അതുപ്രകാരം ഭയന്ന് ഗവണ്മെന്റ് ഈ വിധത്തിലാക്കിയതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ എന്താണ് പറയേണ്ടത്?

ഉത്തമർണ്ണന്മാർ അതിനു സമ്മതിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഗവണ്മെന്റിനു അവരുടെ അഭിപ്രായത്തെത്തന്നെ ആദരിക്കണമെന്നുണ്ടോ? രാജ്യത്തിനു ക്ഷേമം ലഭിക്കണമെങ്കിൽ കർഷകർ പ്രയത്നിക്കണം. രാജ്യനന്മക്കു വേണ്ടി രാവു പകലും പ്രയത്നിച്ചും ഉപജീവനത്തിനുള്ള വക ഏല്പാ വകയും നൽകിയുമാണ് കർഷകർ ജീവിക്കുന്നത്. ഈ വിധത്തിൽ രാജ്യത്തിന്റെ ഐശ്വര്യത്തെ പരിരക്ഷിക്കുന്നത് അവരാണ്. ശ്രീവാഴ്കോട് എന്ന് ഈ രാജ്യത്തിനു പേരു ലഭിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ഇവിടെ വാണിജ്യശ്രീയും വ്യവസായശ്രീയും ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത് കർഷകന്റെ പ്രയത്നാനുമിത്തവും കാർഷികവിഭവങ്ങളുടെ സമൃദ്ധി, അതിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന ആദായം, ഇവകൊണ്ടുമാകുന്നു. തെങ്ങ്, റബ്ബർ, എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാർഷികവിഭവങ്ങളില്ലെങ്കിൽ ഇവിടെ വാണിജ്യമില്ല. വലിയതോതിലുള്ള വ്യവസായങ്ങൾ നടത്തി അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ ചെലവഴിച്ച് അങ്ങനെ രാജ്യത്തിന്റെ ഐശ്വര്യത്തെ പരിരക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന രാജ്യമല്ല ഇത്. ഇവിടെത്തെ കയറുമതികൊണ്ട് കിട്ടുന്ന പണം കൊണ്ടാണ് ആഹാരസാധനങ്ങൾ പോലും ഇവിടെ ഉണ്ടാകേണ്ടത്. ഇറക്കുമതിമൂലം രാജ്യത്തിനുണ്ടാകുന്ന വലുതായ നഷ്ടത്തെ ഉൽപ്പന്നങ്ങളുടേയും മറ്റും അസംസ്കൃതസാധനങ്ങളുടേയും കയറുമതികൊണ്ടാണ് പരിഹരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

കർഷകർ ഇന്ന് കടക്കാരായിരിക്കുന്നു. അവൻ ലക്ഷ്യപരികൊണ്ടു കടക്കാരനായതല്ല, കാടുകൾ വെട്ടിത്തളിച്ചു തോപ്പുകളാക്കിയും കായൽ നികത്തിയും തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലും മറ്റും ഡ്രൈലാൻഡ് വെറിലാൻഡാക്കിയും വലിയ പണച്ചെലവും പ്രയത്നവും ചെയ്താണ് കർഷകർ ഈ രാജ്യത്തെ ഇന്നത്തെ രൂപത്തിലാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നത്.

[Mr. Tariatu-Kunjittommen.]

വെള്ളം കോരിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കിണറ്റിലെ ഉറവു നിന്നുപോയാൽ ആ കിണർ വറ്റിപ്പോകുമല്ലോ. അതുപോലെ ഇറക്കുമതിയോടൊപ്പം കയറുമതിയും വേണം. അതിനുവേണ്ടി വേണ്ടിലും മഞ്ഞത്തൂതും മഴയത്തൂതും അദ്ധ്യപനിക്കുന്ന കർഷകർക്കു ഇന്നു നേരിട്ടിരിക്കുന്ന ആപത്തിന് പരിഹാരമുണ്ടാക്കാനായി ഗവണ്മെന്റ് ഈ രൂപത്തിലാണോ ചെയ്യേണ്ടത്? ഇതു വളരെ പരിതാപകരമായിപ്പോയി. ഈ ബില്ലുകൊണ്ടു കർഷകർക്കു എന്തെങ്കിലും ദുരൂഹമായൊരു ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടോ?

ഗവണ്മെന്റിനു ഇവിടത്തെ എല്ലാവരുടെ അവസ്ഥകളും അറിയാം. രണ്ടുവശത്തേയും ന്യായങ്ങൾ കേട്ടു, അതിനു വേണ്ട സമരവും എടുത്തു. ആദായ് വർദ്ധിക്കുകയുണ്ടായിട്ട് ക്ഷാമനിവാരണക്കമ്മിറ്റി ഏർപ്പെടുത്തി. അതിൽ ഞാനും മരു മെമ്പർ ആയിരുന്നു. കമ്മിറ്റി ഒരു റിപ്പോർട്ടു സമർപ്പിച്ചു. ആ റിപ്പോർട്ടിലുള്ള ഒരു കാര്യത്തെപ്പറ്റിയും ഗവണ്മെന്ററാലോചിച്ചിട്ടില്ല. പിന്നീടും ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ മുറവിളിയുണ്ടായി. കൌൺസിലിലും അസംബ്ലിയിലും മറ്റും ഇതിനെപ്പറ്റി വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ ഉണ്ടായി. അപ്പോൾ ഗവണ്മെന്റു വീണ്ടും ഒരു കമ്മിറ്റി ഏർപ്പെടുത്തി. അവരുടെ ഒരു റിപ്പോർട്ടു സമർപ്പിച്ചു. അതിൽ പല നിർദ്ദേശങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും അവകൾ ഒന്നും കണ്ടതായ ഭാവംതന്നെ ഈ ബില്ലിൽ കാണുന്നില്ല.

കൃഷിമാത്രം തൊഴിലായുള്ള ആളുകൾ—ഉത്തരത്തിരുവിതാംകൂറിൽ മൂവാറ്റുപുഴ തൊടുപുഴ കുന്നത്തുനാട് മുതലായ മൂന്നു നാല് താലൂക്കുകളിലെപുഴയ നിയമസഭാമെമ്പരന്മാരും മാറുപയന്മോതമായ ആളുകൾ—ഏകദേശം നാലായിരംജനങ്ങൾചേർന്ന ഒരു വലിയ യോഗം നടത്തി. ആ യോഗത്തിൽ ഞാനാണ് അദ്ധ്യക്ഷംവഹിച്ചത്. അവിടെ ഒരു നിശ്ചയം പാസ്സാക്കി. ഒരു വലിയ മെമ്മോറിയലും ഗവണ്മെന്റിനുമെ സമർപ്പിച്ചു. ഇങ്ങനെയുള്ള മെമ്മോറിയലുകൾ നാട്ടിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും വന്നു. അവർക്കൊക്കും ആശ്വാസം ലഭിക്കത്തക്കവണ്ണം സാധാരണമായ വ്യവസ്ഥയൊന്നും ഈ ബില്ലിൽ ഇല്ല.

ഈ കർഷകസഞ്ചയത്തെ ഉള്ളഴിഞ്ഞു സ്നേഹിക്കുന്ന മഹാരാജാവു തീരുമെന്നു കരുതുകൊണ്ടു തങ്ങളെ രക്ഷിക്കുമെന്നുള്ള ഒരൊറ്റ ആശങ്കയാണു അവർക്കുണ്ടായിരുന്നത്. ഭരണവിദഗ്ദ്ധനായ സമീപോത്തമന്റെ സഹായഭാഷിണ്യങ്ങൾ കർഷകരുടെ നേരെയും ഉണ്ടാകുമെന്നു അവർ ആശിച്ചിരിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അവർ ഇപ്പോൾ ഇഹാഭംഗത്തിലാണ്ടുപോ

യ. അവരുടെ കഥകളെല്ലാം നല്ലപോലെ ഗവണ്മെന്റിന്റേതായിട്ടുണ്ട്. അവർ ഇനി മാറ്റിനിർത്തി കൂടേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നു ഞാൻ അവരോടു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കർഷകരുടെ സങ്കടസ്ഥിതികൾ മനസ്സിലാക്കി, അവർക്കു രൂപീകരമായ ഒരു നിഷ്ഠയും ഉണ്ടാക്കാൻ ഗവണ്മെന്റിനെക്കൊണ്ടു സാധിക്കുകയില്ല എന്നാണു വന്നിരിക്കുന്നത്. ഈ വ്യവസ്ഥ അവർക്കു ആശ്വാസത്തെ നൽകുന്നുണ്ടോ എന്നു ആലോചിക്കണം. കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കരാറുകളെയും വ്യവസ്ഥകളെയും ലഘൂകരണമെന്നുകൊണ്ടു ഉത്തമർണ്ണന്മാർക്കു അന്യായമായ നഷ്ടം നേരിടുന്നുണ്ടോ എന്നും ചിന്തിക്കണം. ഏകദേശം അൻപതു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പുണ്ടായ ഒരു തിരുവെഴുത്തുവിളംബരം കൊണ്ടു ചിലർ എത്രമാത്രം സങ്കടപ്പെട്ടു എന്നു നമുക്കറിയാം. രാജ്യത്തിന്റെയും ജനങ്ങളുടെയും ക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി അവർ അതു മൗനമായി സമ്മിച്ചു. മനുഷ്യരെ വിലയ്ക്കു മേടിക്കുകയും വിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അടിമച്ചാപാരത്തെ കുറയ്ക്കുമാക്കുന്ന തിരുവെഴുത്തുവിളംബരത്തെപ്പറ്റിയാണ് പറഞ്ഞത്. ഓരോ വീടുകളിലും സ്ഥലങ്ങളിലും അനേകം ആളുകളെ അനവധിചണം ചെയ്യപ്പെട്ട് അടിമകളാക്കി വെച്ചിരുന്നു. അവരെല്ലാം ഈ തിരുവെഴുത്തുവിളംബരംമൂലം വമ്പിച്ച നഷ്ടം സമ്മിച്ചു. ഒരു ചെറിയ സ്ത്രീപക്ഷത്തിനു ദോഷകരമാണെന്നിരുന്നാലും ഭൂരിപക്ഷത്തിനും ഗുണകരമാകുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കിയാണു നിയമങ്ങളും വ്യവസ്ഥകളും ഏർപ്പെടുത്തുന്നത്. ചില കരാറുകൾ അപ്പോൾ ലംഘിക്കേണ്ടിവന്നു. ഏതു നിയമം എടുത്താലും ചിലർക്കു അതു ദോഷം ചെയ്യുമെന്നു വന്നേക്കാം. നായർഗുലേഷൻതന്നെ ഏകദേശം വമ്പിച്ച സ്വത്തിന്റെ സർവാധികാരം ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാരണവശാൽ ഈ ഗുലേഷൻ നടപ്പായരിൽപ്പിന്നീട്ടു അവയുടെ ജനിച്ച ഒരു ശാശുവിനോടുള്ളായി. ഒരുത്തർക്കും സങ്കടമില്ലാത്ത രൂപത്തിൽ ഒന്നുതന്നെ നടപ്പിൽ വരുത്താൻ കഴിയുകയില്ല. ഭൂരിപക്ഷഭൂരിസഖമാണ് ഗവണ്മെന്റു നോക്കേണ്ടത്. അതുകൊണ്ടു കർഷകർ കൊടുത്തുതീർക്കേണ്ട കടങ്ങളുടെ പലിശയിലും മുതലിലും കറവു വരുത്തുന്നനിയമം ഉടനെ പാസാക്കി ജനങ്ങളെ ഈ അത്യാവസ്ഥയിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുക എന്നുള്ളതാണു ഗവണ്മെന്റിന്റെ കടമ. അതിനു ഉടനെ സാധിക്കുകയില്ലെങ്കിൽ ഈ രൂപത്തിൽ അല്പം ആശ്വാസമെങ്കിലും കിട്ടുമല്ലോ; തങ്ങളെ സിവിൽജയിലിൽ അയയ്ക്കാതെയും തങ്ങളുടെ സ്വത്തുക്കൾ ഉത്തമർണ്ണന്മാർ ഉടനെ വിറ്റുകൊണ്ടുപോകാതെയും ഇരിക്കുമല്ലോ, എന്നുള്ള സമാധാനത്തോടെ ഈ ബില്ലിനെ അവർ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു എന്നേയുള്ളൂ. ഉത്ത

[Mr. Tariatu Kuujitonnen,]

മർണമാർ എണ്ണത്തിൽ വളരെ കുറച്ചുപോയെന്നുള്ളത്. അവരിൽ മിക്കവാറും ആളുകൾ പട്ടണത്തിൽ നവസിക്കുന്നവരാണ്. പട്ടണത്തിലുള്ള റോഡുകൾ, ലൈറുകൾ, എന്നിങ്ങനെയുള്ള സകല സുഖസൗകര്യങ്ങളും അവർക്കു ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. കാര്യം വണ്ടിയും അവർക്കുണ്ട്. കർഷകർ ഈ സുഖസൗകര്യങ്ങളൊന്നുമില്ല. അവർ ഇപ്പോൾ കടകൊണ്ടു വളരെ വിഷമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കഴിഞ്ഞ ഇരുപത്തേഴു വർഷങ്ങളായി പ്രജാസഭ, നിയമസഭ മുതലായ പ്രതിനിധിസ്ഥാപനങ്ങളിൽ അവരുടെ പ്രതിനിധിയായി അവരുടെ കാര്യങ്ങൾ മാത്രം സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഞാൻ ഈ പ്രാധാന്യമേറിയ ഒരു കാര്യവും ഇതിനുമുമ്പ് കൊണ്ടുവന്നിട്ടില്ലെന്നു തീർച്ചയായി പറയാം.

Mr. J. John Kattakayam : സർ, ഈ ബില്ലിനെ ഞാൻ അനുകൂലിക്കുന്നു. അതിനുള്ള പ്രധാനകാരണം ഉത്തമർണ്ണന്മാരുടെ ഒരു ഡപ്യൂട്ടേഷൻ, സചിവോത്തമനായ അങ്ങയെ സന്ദർശിച്ച അവസരത്തിൽ “ഈ ബില്ലു ഞാൻ പാസാക്കും” എന്ന് അറിയിച്ചു ചെയ്ത ധീരമായ വാഗ്ദാനം ഒന്നാണ്.

President : Order, order. I think the honourable member has not been reproducing what was stated to the deputation. What was said to the deputation was that the Government having introduced the Bill and taken upon itself the task of ameliorating upon its own lines the plight of the agriculturists the Bill cannot be dropped. That is a matter that has been made out in the deputation.

Mr. J. John Kattakayam : പത്രങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആധാരമാക്കിയാണ് ഞാൻ ഈ പ്രസ്താവന ചെയ്തത്. അതുവാസ്തവമായിട്ടും അവാസ്തവമായിട്ടും വരാം. ഞാൻ പറഞ്ഞതു സത്യമല്ലെങ്കിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. അസംബളിയുടെ ഇക്കഴിഞ്ഞ ബഡ്ജറ്റു സെഷനിൽ ഈ ബില്ലിന്റെ രണ്ടാമതാം കഴിഞ്ഞു. പിന്നെ കരകാലത്തേക്കു ഈ ബില്ലിന്റെ കഥയെപ്പറ്റി ആർക്കും ഒന്നും അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. ഏതായാലും ഇപ്പോഴെങ്കിലും അസംബളിയിൽ ഇതിന്റെ മൂന്നാമതാം കഴിഞ്ഞതിലും ഇവിടെ ഈ ബിൽ അവതരിപ്പിച്ചതിലും ഞാൻ അങ്ങയെ അഭിനന്ദിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഗവണ്മെന്റു ഈ കൌൺസിൽ മുഖാമുഖം ഒരു ബിൽ കൊണ്ടുവരുമ്പോഴല്ലാതെ ആ ബില്ലിനെ സംബന്ധിച്ച് എന്തെങ്കിലും സംസാരിക്കുന്നതിന് ഞങ്ങൾക്കുവാസന കിട്ടുന്നതല്ല. ഏതായാലും അങ്ങയുടെ ആഗമനത്തോടു കൂടി ഈ ബില്ലു വീണ്ടും ഈ സഭമുഖാമുഖം അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനിടയായതിൽ ഞാൻ നന്ദോഷിക്കുന്നു.

കാഷികാശാസബിൽ എന്നാണ് ഇതിന്റെ പേര്. എന്നാൽ ഈ ബില്ലു് ആപാദമൂഢാ വായിച്ചുനോക്കുന്ന ഒരുവൻ ഇതിൽ കഷ്ടകന്ദ ആശാസപ്രദമായവ്യവസ്ഥകൾ അധികമൊന്നും കാണുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അതുകൊണ്ടു് ഈ ബില്ലിന്നു നൽകിയിരിക്കുന്ന പേരുതന്നെ അനുയോജ്യമല്ല.

സാമ്പത്തികാധഃപതനാനേപചണക്കമ്മിററി എന്ന പേരിൽ ഒരു കമ്മിററിയെ ഗവണ്മെൻറു നിയമിച്ചു; അവരുടെ റിപ്പോർട്ടു വരുത്തുകയുചെയ്തു. എന്നാൽ മറ്റു പല കമ്മിററിറിപ്പോർട്ടുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും ചെയ്തതുപോലെതന്നെ, ഈ റിപ്പോർട്ടിനേയും ഗവണ്മെൻറു തള്ളിക്കളയുകയാണുണ്ടായത്. എന്നാൽ ജനങ്ങളോടുള്ള കാരുണ്യംകൊണ്ടു് അവരുടെ കാണപ്പെട്ട ദൈവമായ പൊന്നുതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഒരു തിരുവെഴുത്തുവിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അതു വീണ്ടും പിൻവലിക്കുകയുചെയ്തു. അന്നു് ജനങ്ങളുടെ സങ്കടകാശ്ചര്യങ്ങൾ തിരുമനസ്സിനെ അറിയിക്കുന്നതിന്നു ആരൊക്കെ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ തിരുവെഴുത്തുവിളംബരം പിൻവലിച്ചതു കണ്ടപ്പോൾ ജനങ്ങളോടുള്ള കാരുണ്യത്തിന്നും അവരുടെ സങ്കടത്തിലുള്ള സഹതാപത്തിന്നും അല്പം മാലിന്യം ഗവണ്മെന്റിനുണ്ടായില്ല എന്നു ഞങ്ങളുദ്യോജ്ഞിച്ചവർ സംശയിക്കുകയുണ്ടായി. ആ തിരുവെഴുത്തുവിളംബരം പിൻവലിക്കുന്നതിന്നും ഞങ്ങൾ ഇങ്ങനെ സംശയിക്കുന്നതിന്നും പല കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കും.

ജനങ്ങളുടെ കടത്തിന്റെ സ്ഥിതിവിവരങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിന്നു ഗവണ്മെൻറു ഏർപ്പാടുചെയ്തു. അതിന്നുള്ള ഫാറങ്ങളും പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനായി ഓരോ പ്രവർത്തിക്കച്ചേരിതോറും അയച്ചുകൊടുത്തു. തങ്ങൾ ഈ ഫാറങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കി അയച്ചുകൊടുത്താൽ മതിയെന്നും ഈ കടങ്ങളൊക്കെ ഗവണ്മെൻറു വീട്ടിക്കൊടുത്തുകൊള്ളുമെന്നും മറ്റും വിചാരിച്ചു് ജനങ്ങൾ വളരെ സന്തോഷിച്ചു. എന്നാൽ അവരുടെ ആ ആശയും അറുപോയി. ചില ബാങ്കറന്മാരും ചില പെൻഷൻഡു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും മറ്റും ഗവണ്മെൻറിനെ സമീപിച്ചതാണു് ഇതിനൊക്കെ കാരണമായതെന്നുള്ളതിന്നു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. ജനങ്ങൾ ആശിച്ചതിന്നും മോഹിച്ചതിന്നും നേരെ വിരുദ്ധമായ ഫലം അതുളവാക്കി എന്നു പറയാതിരിക്കാൻ തരമില്ല. പുറത്തു നടക്കുന്ന ജനാഭിപ്രായത്തെ കണ്ണാടിയിലെമ്പോഴും, അതേരൂപത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുക മാത്രമാണു് ഞങ്ങളിവിടെ ചെയ്യുന്നതു്.

[Mr. J. John Kattakayam.]

കർഷകന്മാരുടെ അഭിവൃദ്ധിയെ ആശ്രയിച്ചാണ് രാജ്യത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, വൈദ്യന്മാർ, വാദ്യന്മാർ, വക്കീലന്മാർ തുടങ്ങിയ എല്ലാ വിഭാഗക്കാരും കർഷകരെക്കൊണ്ടു കഴിയുന്നവരാണ്. ഇവിടെ കറങ്ങുന്ന ഈ പങ്കാതന്നെ കർഷകരുടെ വിയർപ്പിന്റെ ഫലമായിട്ടുണ്ടായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അങ്ങനെ രാജ്യത്തിന്റെ ഒരു ജീവൽ-ഫടകമായിരിക്കുന്ന കർഷകന്റെ ഇന്നത്തെ അപസ്ഥ വളരെ ദുഃസ്ഥിതമായിരിക്കുന്നു. കിടക്കാൻ വീടില്ലാതെ, ഉടുക്കാൻ വസ്ത്രമില്ലാതെ, കടിക്കാൻ കഞ്ഞിയില്ലാതെ കർഷകർ വലയുന്നു. ഈ രാജ്യത്ത് ബാങ്കറന്മാർക്കു മറ്റും ഗവണ്മെന്റിലേക്കു യാതൊരു കരവും കൊടുക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. എന്നാൽ ഒരു കർഷകൻ കരംകൊടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ അവന്റെ വസ്തുക്കൾ കണ്ടുകെട്ടി കൊണ്ടുപോകുന്നതു കണ്ടുകാണിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ഗസറ്റിന്റെ ഭാരംവളരെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓരോ താലൂക്കുകളിലും ഇരുനൂറ്റും മുന്നൂറ്റും വസ്തുക്കൾ വീതം കറക്കുപ്പിക്കു ലേലത്തിൽ വിൽക്കുന്നുണ്ട്. വസ്തുക്കൾമീഷണർ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു ഓക്കിണ്ണവും കാണിക്കാറില്ല. പല പ്രകാരത്തിൽകൂടി കർഷകന്റെ പണം നിരന്തരമായും നിരകശമായും ധനാധ്യന്മാരുടെ മടിശീലയിലേക്കു ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണിപ്പോൾ. ഇവിടുത്തെ കർഷകർക്ക് ഇപ്പോഴും യാഥാസ്ഥിതികമായ കൃഷി ചെയ്യാനേ അറിയാവൂ. തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റു ഇവിടെ ഒരു കൃഷിഡിപ്പാർട്ട്മെന്റു ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടു് രണ്ടു വ്യാഴവട്ടക്കാലമായി. ഇതുവരെ അതു കൊണ്ട് പറയത്തക്ക പ്രയോജനമൊന്നും കൃഷിക്കാർക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. ആണ്ടോടാണ്ടു് പല കൃഷികളും ഗവണ്മെന്റു നടത്താറുണ്ട്. മാതൃകാകൃഷി എന്നാണ് അതിനെപ്പറ്റി പറയാറുള്ളതു്. ഏതെല്ലാം കൃഷികൾ ഗവണ്മെന്റു നടത്തിട്ടുണ്ടോ ആ കൃഷികളെക്കൊന്നും. ഇതിനുവേണ്ടി മുടക്കുന്ന പണത്തിനു പലിശയില്ല. വേലക്കാർക്കു പ്രത്യേകം ശമ്പളമില്ല. കൃഷിചെയ്യുന്ന ഭൂമിതന്നെയും ഗവണ്മെന്റുഭൂമിയാണ്. ഇങ്ങനെ നടക്കുന്ന മാതൃകാകൃഷികളെല്ലാം, നഷ്ടം, നഷ്ടം, നഷ്ടം എന്നു ആണ്ടോടാണ്ടു നാം കാണുന്നുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റു നടത്തുന്ന കൃഷി സകലതും നഷ്ടമാണെന്നു വന്നാൽ, യാഥാസ്ഥിതികനായ ഒരു കർഷകൻ, വിലകൊടുത്തു വാങ്ങുന്ന ഭൂമിയിൽ ചെയ്യുന്ന കൃഷി നഷ്ടത്തിൽ കലാശിക്കുന്നതിൽ അതുതപ്പെടുവാനുണ്ടോ? പോരെങ്കിൽ മണ്ണിന്റെ വീഴ്ചയും ഇപ്പോൾ നശിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

കർഷകന്റെ രക്ഷയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഗോൾഡ് സ്കീം ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

"A bold peasantry their country's pride
When once destroyed can never be supplied
Ye, friends to truth, Ye, statesmen who survey,
The rich man's joys increase the poor man's misery."

President : I think the honourable member may take the verse as read. I take it that the remarks of the honourable member are introductory to the discussion of this Bill.

Mr. J. John Kattakayam : സംതൃപ്തരായ കർഷകലോകം ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ അഭിമാനമാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ളവരെ ഒരിക്കൽ നശിപ്പിച്ചാൽ വീണ്ടെടുക്കുക അസാധ്യമാണ്. സത്യതല്പരരെ! ഭരണ ധൂരന്ധരരെ! സമ്പന്നന്റെ സന്തോഷം നിർദ്ധനന്റെ കണ്ഠനീരുകളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു എന്നാണ് ഗോൾഡ് സ്കീം ഇതു പറയുന്നത്.

സർ, ഉത്തമർണ്ണന്മാർ ഭയപ്പെടുന്നതും അധമർണ്ണന്മാർ വെറുക്കുന്നതുമായ ഒരു ബിൽ ആണ് ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ മുമ്പാകെ കാണുന്നത്. അസംബ്ളിയിലെ രണ്ടാംവായനയിൽ പാസാക്കിയ നിശ്ചയങ്ങൾക്ക് അതേ ആളുകൾതന്നെ മൂന്നാംവായനയ്ക്ക് അംഗഭംഗം വരുത്തിയിരിക്കുന്നു.

കർഷകർ യാഥാസ്ഥിതികരാണെന്നും അവർ സഹായത്തെ അർഹിക്കുന്നവരാണെന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഈ സാമ്പത്തികാധഃപതനകാലത്ത് പല സ്ഥലങ്ങളിലും അവർക്ക് ഓരോ രാത്രിയും ഈ സൗജന്യങ്ങളും ആനുകൂല്യങ്ങളും ഗവണ്മെൻറു ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നുണ്ട്. റോമിലും ഗ്രീസിലും കടക്കാരെ സംബന്ധിച്ച് അനേകം നിയമങ്ങൾ അടുത്തകാലത്തുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ജർമ്മനിയിൽ സീസറിന്റെ കാലത്തു കടക്കാരുടെ മുറവിളികൊണ്ട് ഇററലിമുഴുവൻ അസ്വസ്ഥമായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം ആ നിമിഷവരെ ഉണ്ടായിരുന്ന സകലകടങ്ങളും വിളംബരം മൂലം അസ്ഥിരപ്പെടുത്തി. ഗ്രീസിലും കടക്കാരെ രസിപ്പിപ്പാനായി കാര്യമായ നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇററലിരാജ്യത്തെ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നോട്ടായും ബില്ലായും പണയാധാരമായും മറ്റുതരത്തിലുമുണ്ടായിരുന്ന കടങ്ങളെല്ലാം വസ്തുവിൽ സ്ഥാപിച്ചു നൽകുകൊല്ലുകൊണ്ടു ക്രമമായി കൊടുത്തുതീർക്കാൻ തക്കവണ്ണം നിയമമുണ്ടായി.

ക്യാനഡായിൽ ഒരു കടത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വാങ്ങിയ കടത്തിന്റെ സ്വഭാവം, വാങ്ങിയ പണത്തിന്റെ ചെലവ് ഉപയോഗം, കൊടുത്ത പലിശയുടെ തുക പലിശരസീതു മുതലായതു കണക്കാക്കി

[Mr. J. John Kattakayam.]

ആ കടത്തിന് ഏതാനും ഭാഗം കുറച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനും കോടതിക്ക് അധികാരംകൊടുത്തു.

ഇപ്പോഴത്തെ കുറഞ്ഞ വിലയിൽനിന്നും സാമാനങ്ങളുടെ വില മുൻകാലങ്ങളിലെ വിലയോടൊപ്പമാകുന്നതുവരെ കടംകൊടുത്ത ഒരു വനം മുതലോ പലിശയോ തിരിച്ച് ആവശ്യപ്പെടരുതെന്നു വെയിൽ സിൽ നിയമാ ഏർപ്പെടുത്തി.

യാതൊരുവിധത്തിലും പലിശക്കു പലിശ ഇടാക്കരുതെന്നു ബംഗാളിൽ നിയമമുണ്ട്. യൂണൈറ്റഡ് പ്രാവിൻസിൽ പലിശനിരക്കു കുറയ്ക്കുന്നതിനും വാങ്ങിച്ചുകടം ചുരുങ്ങിയ പലിശയിൽ രാമുൽ ഓരോ കടത്തിന്റെയും തുകപോലെ ൨൦ കൊല്ലംകൊണ്ട് അടച്ചു തീർക്കുന്നതിനും വിധിക്കുന്നതിനു കോടതികൾക്ക് അധികാരം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

ഇൻഡ്യയിലെ നാട്ടുരാജ്യങ്ങളിൽ ബറോഡാ, മൈസൂർ പുതുക്കോട്ട, ഭവനഗരം, മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലും കടക്കാരെ രക്ഷിക്കാനായി പലതും ചെയ്തു. ഭവനഗർപദ്ധതി ഇവിടെയും സ്വീകരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും. വന്ന ലക്ഷം രൂപയാണ് അവിടെ ആകെ കടം ഉണ്ടായിരുന്നത്. അവിടെയുള്ള ഉത്തമർണ്ണന്മാരെയും അധമർണ്ണന്മാരെയും വാങ്ങിച്ചുവരുത്തി പറഞ്ഞു തീർത്തപ്പോൾ ആ കടം ഇരുപതര ലക്ഷമായി കുറഞ്ഞു. അതിന്റെ ഫലമായി ഇപ്പോൾ അവിടെ കടക്കാരെ ഇല്ലാതായി. ഉത്തമർണ്ണന്മാരെയും അധമർണ്ണന്മാരെയും ഒരേ നിലയിൽ കണക്കാക്കരുത്. വാങ്ങിച്ചുപണം കൊടുക്കണം. വാങ്ങാത്ത പണം കൊടുക്കണമെന്ന നിർബന്ധിക്കുന്നതു കഷ്ടമായിരിക്കും.

“എടുപണം വിലയുള്ളതിനവർ പതി-

നെടുപണം വിലവച്ചു കൊടുക്കും.

അവരൊടുചെന്നു കടം കൊണ്ടെങ്കിൽ

ഭവനംകൂടെ നശിപ്പാറാകും.

പത്തിനു കാലു കൊടുക്കണമപ്പോൾ”

ഉത്തമർണ്ണന്മാരുടെ നടപടിയെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണ് ഒരു കവി പാടിയിരിക്കുന്നത്. വാങ്ങിച്ച പണം കൊടുക്കേണ്ടതുതന്നെ. അത്രമായും അനീതിയായും ചോദിക്കുന്ന തുക മുഴുവൻ കൊടുക്കണമെന്ന നിർബന്ധിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. വാങ്ങിച്ച മുതൽ കൊടുക്കണമെന്നല്ലാതെ പലിശ കൊടുക്കണമെന്ന ഒരു മതങ്ങളും നിർബന്ധിക്കുന്നില്ല. ബൈബിൾ, അങ്ങനെ പറയുന്നില്ല. കപാന്നിലും പറയുന്നില്ല. മതത്തങ്ങളും രാജ്യത്തുതന്നെയും തമ്മിൽ മിക്കവാറും അഭിന്നനില

സ്വീകരിക്കുന്നതായി കണ്ടുവരുന്ന സ്ഥിതിക്ക് പലിശ കൊടുക്കുവാൻ നിർബന്ധിക്കുന്ന നിയമം തന്നെ ഉണ്ടാക്കാൻ പാടില്ലാത്തതാകുന്നു.

ഇനി വാറണ്ടിനെപ്പറ്റിയാണ് എന്നിങ്ങനെ പറയാനുള്ളത്. പരിഷ്കൃത രാജ്യങ്ങളിൽ എല്ലായിടത്തും വാറണ്ടിന് നിർത്തിവെച്ചിരിക്കുകയാണ്. കടക്കാരനെ വാറണ്ടിൽ പിടിച്ചിരുത്തുന്നത് കൊണ്ടു വലിയ പ്രയോജനമുണ്ടാകുകയില്ല. ഒരുവൻ ദൈവഗത്യാ വന്നു ചേർന്നിരിക്കുന്ന അധഃപതനം കൊണ്ടു കടം വീട്ടുവാൻ കഴിയുന്നില്ലെങ്കിൽ, അവന്റെ ദേഹത്തെ ആക്രമിച്ച് അവനെ അധഃപതനമാക്കുന്നത് ശരിയാണോ?

President : The House has no doubt listened with interest to the practice adopted in Rome and Greece and Italy and also to the question of the righteousness of interest as such. These are keenly interesting questions which have their place. The House will be extremely interested to hear his discussion of this Bill. Time has now arrived when he can reach the Bill.

Mr. J. John Kattakayam: ഈ ബില്ലിൽതന്നെ ഒരുവനെ വാറണ്ടിൽനിന്നും ഒഴിവാക്കുന്ന സംഗതിയിൽ കോടതി അധികൃതന്മാരുടെ യുക്തംപോലെ ചെയ്യാമെന്നു വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഇതു നിയമത്തെയും ഉല്പാദിച്ചുള്ള ഒരു പ്രവർത്തനമാകുന്നുണ്ട്. ഒരുവൻ കടക്കാരനായതു വെറും ഒരു യാദൃച്ഛികസംഭവമാണെന്നു ഗണിക്കുവാൻ ഈ ബില്ലനുസരിച്ചു വളരെ ഭീഷ്മപ്രയത്നം കഴിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഒരുവന്റെ ദേഹത്തെ തൊടുന്നതിനുള്ള അവകാശം അവന്റെ ഭാര്യക്കുല്ലാതെ മററാർക്കാണുള്ളത്. അവന്റെ കണ്ണുകൾക്കുമുകളിലായിരിക്കും അഭിമാനത്തെ സംരക്ഷിക്കുക എന്നുള്ളത് ആർക്കും ആവശ്യമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു പരിഷ്കൃതരാജ്യങ്ങളിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നതുപോലെ ഇബില്ലിൽതന്നെ ഒരുഭേദഗതി കൊണ്ടുവരണമെന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. ഇപ്പോൾ വരുത്തിയില്ലെങ്കിലും അടുത്തഭാവയിൽ ആ നില വരുത്തിത്തന്നതിനുള്ള നടപടികൾ ഗവണ്മെന്റു ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു.

ജൂണിവാറണത്തെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കാൻ നിയമിച്ച കമ്മിറ്റി തിരുവിതാംകൂറിന്റെ എല്ലാഭാഗങ്ങളിലും കാർഷികജ്ഞാദാരം ഉണ്ടെന്നു റിപ്പോർട്ടുചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ രണ്ടുകമ്പോൾകൾ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ എന്താനും ഭാഗത്തുമാത്രം മതിയെന്നു നിശ്ചയിച്ചതു ശരിയല്ല. അതും പരീക്ഷണാത്മകമാണുപോലും. എന്തിനു പരീക്ഷണാ

[Mr. J. John Kattakayam.]

തമിഴ് ഈ രഞ്ജകബോർഡുകൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നു? മൈസൂരിലും ബ്രിട്ടീഷ് ഇൻഡ്യയിൽ പല പ്രവിശ്യകളിലും ഇത്തരം രഞ്ജകബോർഡുകൾ ധാരാളം ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം അവിടെ വളരെ വിജയകരമായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. നമുക്കും ആ രഞ്ജകബോർഡുകളെ ഇവിടെ പകർത്തിയാൽ മതി. വളരെ ഭയപ്പെട്ടും പരീക്ഷണാർത്ഥമെന്നു പറഞ്ഞും ഇപ്രകാരം രഞ്ജകബോർഡുകൾ ഇവിടെ ഏർപ്പെടുത്തേണ്ട വിഷയമായല്ല. രാജ്യമാസകലം കാർഷികകൃഷിക്കും ഉണ്ടെന്നു പറയുന്ന നിലയ്ക്കു കറച്ച സ്ഥലങ്ങളിൽമാത്രം ബോർഡുകൾ ഏർപ്പെടുത്തുക എന്നുവെച്ചു ഒരിക്കലും ശരിയല്ല. ഈ സ്റ്റേറ്റ് ട്രൂക്ക് ഉള്ള ഒരു സുഖക്കേടിന്, തിരുവനന്തപുരത്തുമാത്രം ഒരു വൈദ്യനെ നിയമിക്കുന്നതിനോടു തുല്യമായിരിക്കും അത്. മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സിലെ പ്രജകൾക്കെല്ലാവർക്കും അതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമുണ്ടാകുകയില്ല. ലാമെമ്പർക്രിട്ടി ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു കമ്മിറ്റിയിൽ വെച്ചാണ് രാജ്യത്തിന്റെ എല്ലാഭാഗങ്ങളിലും രഞ്ജകബോർഡുകൾ വേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത്. അന്നദ്ദേഹം എവിടെപ്പോയിരുന്നു? പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തിനു അതിൽനിന്നും വ്യതിചലിക്കുകയോ വ്യതിചലിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ആവശ്യം എങ്ങനെയുണ്ടായി? അദ്ദേഹം വീണ്ടും അതിനു ഭേദഗതികൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ആരേയും ആക്ഷേപിക്കുവാൻ അങ്ങനെ പറഞ്ഞതല്ല.

President: Honourable member need not address his other friends. But he may address the remarks to the Chair and proceed.

Mr. J. John Kattakayam: എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും ബോർഡുകൾ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഒരു തടസ്സമായി ലാമെമ്പർ പറഞ്ഞത് വേണ്ടിടത്തോളമുള്ള ആളുകളെ കിട്ടുന്നില്ല എന്നാണ്. എന്നിരിക്കെ കേട്ടിട്ട് വളരെ അതൃപ്തം തോന്നുന്നുണ്ട്. സാക്ഷരതയും സിദ്ധിച്ച ആളുകൾ ഈ രാജ്യത്തു സുഖമോയിരിക്കെ ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു പ്രസ്താവന ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹം ധൈര്യപ്പെട്ടല്ലോ എന്നു ഞാൻ അതൃപ്തപ്പെടുന്നു. മറ്റൊരു തടസ്സം, ഇവിടെ അതിനു വേണ്ടിടത്തോളമുള്ള പണമുണ്ടാകയില്ലെന്നാണ്. ഗവണ്മെന്റു വിചാരിച്ചാൽ ഇവിടെ പണമുണ്ടാകുകയില്ലെന്നോ! ധാരാളം ഉണ്ടാകും. പബ്ലിക് സർവീസ് കമ്മീഷണറെ നിയമിക്കുന്നതിനു പണമുണ്ടായില്ലേ? ഇതുപോലെ ഏതെങ്കിലും രൂപത്തിൽ ഇതിനും ഒരു പോംവഴി ഗവണ്മെന്റിനു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. ലാമെമ്പറുടെ വാദമുഖങ്ങളെ ഏ

ററവും ന്യായീകരിക്കാൻവേണ്ടി അദ്ദേഹം അതു പ്രസ്താവിച്ചു എന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും പറയാൻ കാണുന്നില്ല. ഷൈംഷാജി മനസ്ഥിതിയോടുകൂടിയിരിക്കുന്ന ഉത്തമർണരിൽനിന്നും അധമർണരെ രക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ ഫലം വളരെ കഷ്ടത്തിലായിരിക്കും. ഉൾനാടുകളിലെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റിയുള്ള ശരിയായ ജ്ഞാനം ഗവണ്മെന്റിനോ ഗവണ്മെന്റുദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കോ ഏതൽപത്രം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്ന് എനിക്കു സംശയമാണ്. പണ്ടൊരു ഋണനിവാരണനിയമം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ നിയമത്തിനു ഉദ്ദേശം ൫൦൦ കൊല്ലത്തേയും അതിന്റെ പ്യാലാൻത്തിനു ൨൦൦ കൊല്ലത്തേയും പഴക്കമുണ്ട്. ഈ നിയമം മൺഭാഗം സായിപ്പിന്റെ കാലംവരെ നടപ്പിലിരുന്നു. ഒട്ടുവളരെ റഗുലേഷൻ അടുത്ത കാലത്തുണ്ടായിട്ടു ഒരു പുസ്തകത്തിലാണ് ഇതു കാണുന്നത്. അതിൽനിന്നും ഒന്നരണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളാം. “മഴയില്ലെങ്കിലും മഴ അധികമായിട്ടില്ലെങ്കിലും സംഘടനമരണാകൊണ്ടു ഭർദ്ദിക്കും തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സമയത്ത് ലം ട്രഷ്യററായിട്ടുള്ള പെരുന്നാൾക്കൊണ്ടു പ്രജകൾക്കു ദോഷം വന്നിരിക്കുന്ന സമയത്തിലും ധർമ്മകാര്യത്തിനായിട്ടു കടംവാങ്ങിച്ചു ധർമ്മത്തിൽ ചിലവിട്ടിരിക്കുന്ന ദ്രവ്യത്തിനും കടംവാങ്ങിച്ചവനു ആപത്തു വന്നിരിക്കുന്ന സമയത്തിലും മുതൽക്കു മുതലായിട്ടു തീർത്തുകൊടുക്കണം. പലിശകൊടുപ്പാൻ ന്യായമില്ല.” മുതൽകൊടുക്കണമെന്നല്ലാതെ പലിശകൊടുക്കണമെന്നു പറയുന്നില്ല. പിന്നെ വേറൊരു ഭാഗത്തു.—

“അച്ഛൻ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ എത്രയും രോഗിയായിപ്പോയെങ്കിലും ഭേദാതരം പോയെങ്കിലും പുത്രൻ ൨൦൦൦ വത്സരകാലത്തിനകം കടം കൊടുത്തു തീർക്കണം.”

ഇപ്പോഴത്തെ നിയമം ഇങ്ങിനെല്ല. വാങ്ങിച്ചപണം ഉടനെ കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ വസ്തു കൊണ്ടുപാകതന്നെ ചെയ്യും.

“അച്ഛൻ വാങ്ങിച്ച കടം കൊടുക്കുന്നതിനുമുമ്പിൽ കുഴിഞ്ഞുപോയി എങ്കിൽ മനു വയസ്സുകഴിഞ്ഞു മകനു വ്യവഹാരം പറയാൻ പ്രാപ്തി വന്നതിൽപിന്നെ അച്ഛൻ വാങ്ങിച്ചകടം കൊടുത്തുതീർക്കണം. പ്രാപ്തിവരുന്നതിനു മുമ്പ് കടക്കാക്കുകൊടുപ്പിക്കാൻ ന്യായമില്ല.” ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണു പണ്ടത്തെ നിയമം. അതിനു ശേഷം ഒരു ൧൦൦൦ കൊല്ലത്തിനുമുമ്പു ഒരു നിയമമുണ്ടായി. അന്നു ഭീമമായ പലിശ വാങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പ്രമാണത്തിൽ കാണുന്ന പലിശ കൊടുപ്പിക്കണമെന്നാണ് അന്നത്തെ നടപ്പ്. ഇതുകൊണ്ടു ജനങ്ങൾക്കു വളരെ സങ്കടങ്ങൾ വരു

യോ ഉന്നതനിലയിലുള്ള ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നാൽതന്നെയും അയാളുടെ കയ്യിൽ കൊടുക്കരുത്. ആ ആയുധവുമായി കത്താൻ വരുമ്പോൾ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു തെളിവുണ്ടാവുക സഹജമാണ്. പലിശ മുടക്കുവന്നാൽ ആ തുക മുതലോടുകൂടി ചേർത്തഴുതിത്തരണമെന്നു പറയും. അങ്ങിനെ എഴുതികൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ കേസുകൊടുക്കും. തങ്ങളുടെ അഭിമാനത്തെ സംരക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി അധമർണ്ണർ ഉത്തമർണ്ണരാവശ്യപ്പെടുന്ന തുകക്കുഴുതിക്കൊടുക്കുകയാണ് പതിവ്. ഭവനഗരിലെപ്പോലെ കൊടുക്കാറുള്ളതും വാങ്ങിക്കാറുള്ളതുമായ ഒരു ലിസ്റ്റ് ഉണ്ടാക്കിയാൽ ശരിയായ കടം അറിയാറാകും.

ഗവണ്മെൻറ് എപ്പോഴും ന്യൂനപക്ഷക്കാരുടെ സുഖസൗകര്യങ്ങളെ മാത്രമാണ് നോക്കുന്നത്. വാസ്തവത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷമായ കൃഷിക്കാരുടെ സുഖസൗകര്യാദികളിൽ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു ഗവണ്മെൻറിന്റെ കടമ. ഉൾഗ്രാമങ്ങളിലെ കൃഷിക്കാരുടെ സ്ഥിതി എന്താകുന്നു. തങ്ങളുടെ ദിക്കിൽചെന്നാൽ ഈ ബില്ലു പാസാക്കിത്തരണമെന്നുള്ള മുറവിളി നിരന്തരം മാറൊറാലികൊണ്ടു തങ്ങൾ ഇതികർത്തവ്യമാ മുഖരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ കർഷകജനതയുടെ രക്ഷയെന്താണ് എന്നു ഗവണ്മെൻറ് ആലോചിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണ്.

കടം വർദ്ധിക്കുന്നതിനും അതൊരു തീരാബാധയായി രീതുന്നതിനുമുള്ള പ്രധാനകാരണം പലിശനിരക്കു വർദ്ധിക്കുന്നതും അതിനെ കോടതികളാലോചിക്കുന്നതുമാണെന്നു ബാങ്കിംഗ് എൻക്വയറീക്മ്മിറ്റി റിപ്പോർട്ടിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലഫററനൻറു കർണൽ നോയൽ പറയുന്നത് ഗ്രാമീണരുടെ കൊടിയ ശത്രു പണവ്യാപാരിയാണെന്നാണ്.

പഞ്ചാബ്, ബാംബേ, സെൻട്രൽപ്രാവിൻസസ്, മദ്രാസ്, ആസാം മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ പലിശനിരക്കു കുറച്ചിരിക്കുന്നു. നിയമത്തോടു കൂടുതൽ പ്രതിപത്തിയുള്ള റോമാക്കാർ അവരുടെ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അത്യുച്ചപ്രതാപകാലങ്ങളിൽ കടബാധ്യതകൾ നിയമമൂലം അസ്ഥിരപ്പെടുത്തിയതായി ചരിത്രം സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നു. ഫ്രാൻസ്, ഫ്രാൻസ് ഈ കാലങ്ങളിൽ അബ്കാരി ഷാപ്പുകൺട്രാക്ടർമാർക്ക് അവരുടേണ്ട സംഖ്യയിൽ ഇരുപതും മുപ്പതും ശതമാനം കുറച്ചുകൊടുത്തു. അസന്മാഗ്നികമായ നിലയിൽകൂടി ധനം ആജ്ജിക്കുന്നവർക്കു സഹായം ചെയ്തുകൊടുത്ത ഗവണ്മെൻറ് കർഷകരുടെ കയ്യിൽ സൗജന്യം നൽകാത്തതിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല.

[Mr. J. John Kattakkayam.]

ഈ ബിൽ എങ്ങിനെ പാസാക്കിയാലും ഗവണ്മെന്റിന് ഈടാകാനുള്ളത്, അതായത് ഭൂനികുതി, ഭൂസ്വത്തു് ജാമ്യബാങ്കിലെ തവണകൾ മുതലായവ ഒരുക്കാനുപോലും കുറയാതെ ഗവണ്മെന്റിന് കിട്ടണമെന്നാണ് വെച്ചിരിക്കുന്നത്. ഞങ്ങളുടേതു ശരിയായി കിട്ടണം, നിങ്ങൾ തമ്മിലുള്ളത് എങ്ങിനെച്ചെയ്താലും തീർത്തുകൊള്ളുക എന്നുള്ള ഒരു നയം ഗവണ്മെന്റു ഒരിക്കലും സ്വീകരിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. മറ്റുള്ളവർക്കു് ഒരു മാതൃകയായി ഗവണ്മെന്റു ഈ കാര്യത്തിൽ കൈ അയച്ചു കർഷകരെ സഹായിക്കണം. ഗവണ്മെന്റിനു കിട്ടേണ്ട പണത്തിനായി വസ്തുക്കൾ ഒരു ചക്രത്തിനും മറ്റും ലേലത്തിൽ വിറ്റിട്ടുണ്ട്. അതൊക്കെ വിട്ടുകൊടുക്കാൻ റവന്യൂ കമ്മീഷണറോടു ഏർപ്പാടു ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ അനേകം പേർ കിടക്കാൻ സ്ഥലമില്ലാതായിത്തീരും. ഇങ്ങിനെ ഏതുവിധത്തിൽ നോക്കിയാലും കർഷകർ ഈ ബില്ലുകൊണ്ടു് ഫലമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും ഈ ബിൽ പാസാക്കണമെന്നു നിർബന്ധിക്കുന്നത് ഇങ്ങിനെ ഒരു നിയമം ഉണ്ടായാൽ മേലാൽ അതിനെ അമൻഡ്മെന്റുകൊണ്ടു ശരിപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളാമെന്നുള്ള ആശങ്ക കൊണ്ടാണ്. ഇതേ നിലയിൽ തന്നെ എന്നും ഇരിക്കുന്ന ഒരു ബില്ലാണെങ്കൽ ഇതുകൊണ്ടു ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. ഏതായാലും ഞാൻ ഈ ബില്ലിനെ അനുകൂലിയ്ക്കുതന്നെ ചെയ്യുന്നു. മഹാനായ അവിടുന്ന് ഞങ്ങളുടെ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ചുക്കാൻ പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പൊന്നത്തമ്പുരാൻ രിരുമനസ്സിലെ പ്രജകളുടെ വാഷമതകൾക്കു ശരിയായ പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കിത്തരുമെന്നുള്ള വിശ്വാസം കൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഈ ബില്ലിനെ അനുകൂലിക്കുന്നത്. കുറെമുമ്പു കടക്കാരെ രക്ഷിക്കാൻ ഒരു പ്രാക്ടീമേഷനുണ്ടാക്കി. അതുപോലെ മേലും വല്ലതും സഹായം ചെയ്യുമെന്നുതന്നെ വിശ്വസിക്കുന്നു. ശരിയായ ഗതാഗതസൗകര്യം പോലുമില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥാനത്തു നിന്നും വരുന്ന എനിക്കു ഉറപ്പാടുകളിലെ സംഗതികൾ അറിയാവുന്നിടത്തോളം ഈ സഭയിലെ മറ്റൊരു വ്യക്തിക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. അവരുടെ കഷ്ടതകൾ കണ്ടിട്ടാണ് ഞാൻ ഈ വിധത്തിൽ പറയുന്നത്. എനിക്ക് ഇതുകൊണ്ടു് ഒന്നും വരാനില്ല. കൌൺസിൽ മെമ്പർമാരെല്ലാം കടക്കാരാണെന്നു ചിലർ പറയുന്നതിൽ ഒർത്ഥവുമില്ല. ഇവിടെത്തന്നെ മി. ചാലയിൽ പണിക്കർ ഇരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു കടക്കാരനാണെന്നു ആരു പറയും?

President : Order, order, I do not think the financial stability of the honourable members of this House need be discussed.

Mr. J. John Kattakayam: ഇങ്ങനെ വാസ്തവത്തിൽ പൊതുഗുണത്തിനു വേണ്ടിയാണ് ഞങ്ങൾ വാദിക്കുന്നത്. എനിക്കു ഈ ബില്ലു ഒന്നുംവേണ്ട. എന്റെ സ്വന്തം കാര്യംനോക്കാൻ എനിക്കു പ്രാപ്തിയുണ്ടെന്നു എന്നെ അറിയുന്നവർക്കെല്ലാം അറിയാം. ഞാൻ ആരെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നുവോ അവരുടെ അതേ അങ്ങനെയുള്ള അനേകം സഹസ്രങ്ങളുടെ ആവശ്യം മാത്രമാണിത്. സെൻസസ് റിപ്പോർട്ടുകൊണ്ട് കാണുന്നത് ഈ രാജ്യത്തെ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും കഷ്ടകരാണെന്നാണ്. അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ നന്താനങ്ങളുടെ രക്ഷയെ ഉദ്ദേശിച്ചാകുന്നു ഈ സംഗതിവാദിക്കുന്നത്. കഷ്ടന്റെ രക്ഷയാകുന്നു രാജ്യക്ഷേമം. കഷ്ടൻ നശിച്ചാൽ ആർക്കു ജീവിക്കാം എന്നു അവധാനപൂർവ്വം ചിന്തിച്ചു അവിടുത്തരെന്ന ഇതിനൊരു പരിഹാരമുണ്ടാക്കിത്തരണമെന്നു താണവീണ്ടു കേണപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് എന്റെ വാക്കുകളെ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

Mr. Kochikal P. Balakrishnan Tampi: Sir, I second the motion of Mr. Kayalam Paramesvaran Pillai.

President: That has already been seconded.

Mr. Kochikal P. Balakrishnan Tampi: I further support it not because that I am in love with this piece of legislation nor that I am overjoyant over it. The fact is that it is a measure of compromise that is quite welcome to the two sections of the people, both the creditors and the debtors. That will be clear from the speeches of the honourable members. Mr. M. N. Paramesvaran Pillai and Mr. Kunjitomman. Mr. M. N. Paramesvaran Pillai representing the creditors was finding fault with it.

Mr. M. N. Paramesvaran Pillai: Sir, a word of personal explanation. I do not represent the creditors. I represent a constituency.

Mr. Kochikal P. Balakrishnan Tampi: The honourable member was saying that it would almost be a moral delinquency if we support the Bill. He was saying that the posterity would curse us. He was speaking with that attitude and he was also threatening us with socialism and expropriation. The test of a piece of legislation is whether it would serve the purpose for which it is intended. On the other hand my friend Mr. Kunjitomman was saying that it does not go far enough and from the speech of my friend who was occasionally breaking into poetry and speaking about the ancient condition of Rome and Greece, it does not also satisfy the agriculturists to the extent he would wish. So from the negative side also that represents the very best of compromise. As such it has to be welcomed. Experience has taught me that it is always better to

[Mr. Kochikal P. Balakrishnan Tampi.]

accept half a loaf than none. Even a provision like this is better than none. Therefore the honourable members of this House would be failing in their duty if they delay the passing of this Bill by sending in many amendments. If there are any mistakes, if there are omissions, it can be remedied later. But before it is too late the Bill has to be passed. The people are anxiously waiting for the passing of the Bill. They know the good points and the bad points. The moderate section of the creditors and the debtors wants the passage of the Bill and that at an early date.

Regarding my friend's appeal to His Gracious Highness and the Dewan for a Proclamation, all that I can say is that the honourable member does not represent the wish of this House.

President: The question before the House is relief to the agriculturists and nothing else.

Mr. Kochikal P. Balakrishnan Tampi: If any deficiency is found, I trust it will be remedied by the legislature. With these words I support the motion of the Law Member

Mr. G. Narayana Aiyar: Sir, I rise to oppose the Bill. As it is, it does not satisfy either the debtor or the creditor. The necessity for such a Bill was brought about by the Government communique dated the 9th January 1935. It reads thus:—

“The Committee will deal with agricultural indebtedness only. They will frame a suitable definition of the expression ‘Agricultural indebtedness.’ Commercial and other kinds of debts will be excluded from the ambit of the Committee’s enquiry.”

It was with this view that the committee was asked to draft a Bill. It is clear from the above communique that the object of the Government was only to relieve agricultural indebtedness and not all the debts of an agriculturist. Government have also been justified in limiting it in such a manner because agriculture is the key industry and the basis of all the wealth in the country. Government wanted to relieve only indebtedness due to agriculture, and not due to any and every debt of the agriculturists. The committee as well as the Bill has failed to define agricultural indebtedness consistent with the directions in the communique. Agricultural indebtedness means only indebtedness pertaining to or due to agriculture and not mere indebtedness of the agriculturists.

President: The House will now rise and meet at eleven o'clock to-morrow.

The Council adjourned at 4-30 P. M.

P. PARAMESVARAN PILLAI,
Secretary to the Sri Chitra State Council.